திராவிடநாடு

14—12—58 | வார வெளியீடு | விலை 16 காசு

ஓர் வழி

(இளவழகன்)

ஈழத்தில் வாழுகின்ற இன்றைத் தமிழர்
வாடுகின்றார், துன்பம் நாடுகின்றார்,
பாழ்பட்ட பூமியுடை ஈழத்தை நன்னிலம்
ஆக்கினார், கழனியாய் ஊக்கினார்,
வேழமும் வெற்றி வேங்கையும் வாழ்காட்டை
வெட்டினார், முரசு கொட்டினார்,
ஈழத்தைத் தோற்றுவித்த தமிழரை சிங்களவர்
விரட்டுகின்றார், வீணில் மிரட்டுகின்றார்.

என்றுமுள தென்றமிழர் வாழும் தமிழ்நாட்டை
ஆளுகின்ற இன்றை ஆட்சியும்,
இன்றுவரை இலங்கைத் தமிழரிடம் கவலை
கொள்ளவில்லை, சில்லுதவி செய்யவில்லை,
கன்னெஞ்ச நேருவின் புண்ணாட்சி உதவிசெய
மறுக்கிறது, வாழ்வு பறிக்கிறது,
இன்னிலை மாறவே நன்னிலை தோன்றவே
திராவிட விடுதலையே ஓர்வழி.

பாசறையும் பள்ளியறையும்

—[சுகுண]—

கார்காலத்தின் துவக்கம். குறிப்பிட்ட காலத்தில் திரும்பி வருவதாக உறுதிகூறிச் சென்ற தலைவன் இன்னும் திரும்பவில்லை. பகை நாட்டின் மேற்படையெடுத்துச் சென்ற தலைவனுக்குத் தலைவியின் நினைவு இல்லாமல் இல்லை. மறக்குல வீரனுக்கு, காதலும் வீரமும் இரண்டு கண்கள் தானே! அவற்றுள் ஒன்று பாதிக்கப்படும்போது, வருத்தமளிக்கும் கண்ணின் மீது கவனம் செல்லுமே தவிர, நல்ல கண்ணின்மீதல்ல. அப்படித்தான் தலைவன் நிலையும்.

தலைவன் உள்ள இடமோ பாசறை. அதனுள் அமைக்கப்பெற்ற கூடாரத்துள் தலைவன் படுத்துக்கொண்டுள்ளான். கூடாரத்தினைச் சுற்றி மெய்க்காப்பாளர்கள் காவல் புரிகின்றனர். குழல் அசைந்தாடும் அழகிய முதுகினையுடைய மங்கைப் பருவத்துப் பணிப்பெண்கள், இரவைப் பகலாக்கிக் காட்டும் ஒளி பொருந்திய வாட்களை இடையில் செருகிய வண்ணம், அங்கு ஏற்பட்ட மணி விளக்குகள் அவியுந்தோறும் அவற்றை ஏற்றிக் கொண்டுள்ளனர்.

தலைவன் படுக்கிறான், உறக்கம் வந்தால்தானே? மறுநாள் செய்ய வேண்டியிருக்கும் பெரும் போர், புண்பட்ட யானை, குதிரைகள், இறந்துபட்ட வீரர்கள் — இந்த நினைவின் நடுவே உறக்கம் எங்கிருந்து வரும்? ஒரு கையைப் படுக்கையின் மேல் ஊன்றி, மறுகையைத் தலையின் கீழ் வைத்துப் படுத்துக்கொண்டுள்ளானே தவிர, உறங்கவில்லை தலைவன்.

மறுநாள்...! போரில் வெற்றி காண்கின்றான் தலைவன். தேனெனத்தித்திக்கும் சேதி, 'வெற்றி'யென்ற இன்ப ஒலி, தலைவனின் செவிகளில் பாய்கின்றது. பகையரசர் நடுங்க அவன் பாசறைக்கண் வெற்றி முரசம் முழங்குகின்றது.

நேற்றிருந்த, உள்ள அலைச்சல் இன்று இல்லை. நிம்மதியான பெருமூச்சுக்கள் வெளிவந்தன. தலைவியின் நினைவு இப்போதுவராது இருக்குமோ தலைவனுக்கு? இனிய நினைவுகள், தலைவியைப்பற்றித்தான். திடீரெனச் சென்றதும், ஊடல் புரியப்போகும் தலைவியின் முகம்தான் எவ்வளவு அழகு பொருந்தியது!

அழுதழுது அவள் கன்னங்கள் கோவைக் கனிகளாகிவிட்டனவோ என்னவோ! வீர முகத்தைக் கண்டதும் உள்ளம் மலர்ந்து முகமும் மலரத்தானே போகின்றது! மறுநாள் மாலையில் தலைவியைக் காணலாம் என்ற மகிழ்ச்சியில் தன் பாசறைப் பள்ளியில் இனிய துயில்கொள்ளுகின்றான் தலைவன்.

வீரத் தலைவனது பாசறையமைப்பையும், வெற்றி முரசங் கொட்டுதற்கு முன்னுள் தலைவன் இருந்த நிலையினையும், வெற்றி பெற்றதும் தலைவியை நினைத்து இனிய உறக்கம் கொள்ளும் நிலையினையும் முல்லைபாட்டில் ஆசிரியர் நப்பூதனார் கூறும் அழகே ஓர் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்ததாகும்!

'வைந்நுனைப் பகழி மூழ்கலின் செவிசாய்த்து
உண்ணாது உயங்கும் மாசிந்தித்தும்,
ஒரு கை பள்ளி ஒற்றி ஒருகை
முடியோடு கடகம் சேர்த்தி நெடிது நினைந்து
பகைவர்ச் சுட்டிய படைகொள் நோன்விரல்
நகை தாழ் கண்ணி நல்வலம் திருத்தி
அரசு இருந்து பனிக்கும் முரசு முழங்கு
பாசறை"

(வைந்நுனைப் பகழி— கூரிய முனையினுடைய அம்புகள்.)

நாளை தலைவன் வெற்றிமுரசம் கொட்டி வரப்போவது தலைவிக்கு எப்படித் தெரியும்? கார்காலம் வந்துவிட்டது என்பதை பறைசாற்றுவதைப் போன்று, முதற்பெயல் பொழிந்து கொட்டுகின்றது. கார்காலத் துவக்கத்தில் வருவதாகக் கூறிச் சென்ற தலைவன் இன்னும் வரக்காணோமே என்ற ஏக்கம் தலைவிக்கு. தலைவியின் துயரோ சொல்லுந் தரமன்று. பிரிவாற்றாமையின் கொடுமை தாளாது அழுது அழுது வருந்துகின்றாள் தலைவி. உடன் வாழும் பெண்டிர் எவ்வளவோ ஆறுதல் கூறுகின்றனர். வந்துவிடுவான் தலைவன் என்று கூறித் தேற்றுகின்றனர். ஆனாலும் தலைவியின் உள்ளம் கேட்டால்தானே! ஆறுதல் கூறக்கூற வருத்தம் மிகுதல் இயல்புதானே! மலர் போன்ற கண்களினின்றும் முத்துமுத்தாகக் கண்ணீர்த் துளிகள் கொட்டுகின்றன.

தனிமையின்கொடுமையிலுங்கூடப் பிரிவின் கடமையை உணர்ந்து ஒருவாறு உள்ளம் தேற்றிக் கொள்கின்றாள். ஊணின்றி உறக்கமின்றி உடல் வாடிவிட்டது.

சுழன்று விழும் வளைகளைச் சரிப்படுத்திக் கொள்கிறாள். மீண்டும் பிரிவின் வேதனை சூழ்ந்துகொள்ள, அம்பு தைத்த மயில்போல் நடுங்க, நடுக்கத்தால் மீண்டும் அணிகலன்கள் நெகிழப் படுக்கையில் கவலையுடன் கிடக்கிறாள் தலைவி.

எழுநிலை மாடத்தில் வாழ்ந்துதான் பயன் என்ன? பொன்னாலும் மணியாலும் சிறந்து விளங்கும் மாளிகைதான். மாலை நேரமாகிவிட்டதால் படுக்கையறையின் ஓர் பக்கத்தில் பாவை விளக்கு எரிகின்றது. இருந்தும் தலைவிக்கு உறக்கம் கொள்ள வில்லை.

உறக்கம் வராது வாடும்போது கார்காலத்தில் முதற் பெயல் பொழிதலினால் கூடல்வாய்களில் மழை நீர் வெவ்வேறுஒலிகளுடன் அருவிபோல் ஒழுகுகின்றது.

அவை தன் செவிகளில் விழ, உள்ளம் தலைவனின் வரவை எதிர்நோக்கிக் கிடக்கின்றது. ஒழுகுநீர் வரும் ஓசையுடன் மற்றோர் ஓசையும் கேட்கின்றதே, அது என்ன? குதிரைகளின் குளம்பொலி, தேரின் மணிச்சத்தம், வெற்றிப்பண், ஆம், தலைவன் வருகிறான் —வெற்றிக் கீதமிசைத்து வருகிறான் தலைவன். சந்தேகமேயில்லை. தெளிவாகக் கேட்கின்றதே ஒலி!

தலைவியின் அகச் செவி நிரம்பும்படி தலைவன் வருகின்ற தேரிற் பூட்டிய குதிரைகள் திடுமென ஆரவாரித்தன.

பாசறையில் தலைவன் நிலையை விவரித்த ஆசிரியர் எழுநிலை மாடத்தில் தலைவி வாடும் நிலையினையும் அழகாகச் சித்தரித்துச் காட்டுகின்றார்.

அங்கு பாசறை, இங்கு படுக்கையறை, அங்கு மணிவிளக்கென்றால் இங்கு பாவைவிளக்கு, அங்கு போரின் ஒலியைக் கூறினார், இங்கு மழை நீர் கூடல் வாயில் ஒழுகும் ஒலியைக் கூறுகின்றார்.

"இன்துயில் வதியு நன் காணள் துயர்உழந்து
நெஞ்சு ஆற்றுப் படுத்த நிறைதபு புலம்பொடு
நீடு நினைந்து தேற்றியும் ஒடுவளை திருத்தியும்
மையல் கொண்டும் ஒய் என உயர்த்தும்
ஏஉறு மஞ்ஞையின் நடுங்கி இழை நெகிழ்ந்து
பாவை விளக்கின் பரு உச்சுடர் அழல
இடம் சிறந்து உயரிய எழுநிலை மாடத்து
முடங்கு இறைச் சொரிதரு மாத்திரள் அருவி
இன்பல் இமிழ் இசை ஓர்ப்பனள் கிடந்தோள்
அஞ்செவி நிறைய ஆலின;.........
....
வினை விளங்கு நெடுந் தேர்பூண்ட மாவே"

[நிறைதபு புலம்பு— நிறைகெடுதற்கு ஏதுவான தனிமை. ஏவுறு மஞ்ஞையினடுங்கி—அம்புதைத்த மயில்போல் நடுங்கி. அஞ்செவி—அகச்செவி.] ★

சுதந்திரத்தீ!

மலர் 17] ஆண்டு சந்தா ரூ. 8 [14–12–58] தனிப் பிரதி 16-காசு [இதழ் 22

ஆயுதங்கள் வேண்டாம் நமக்கு; அன்பு முறைகள் போதும்!

இரத்தக்களரி ஏற்படவேண்டாம்; இதய பலம் அதிகமானால் போதும்!!—என்று, இந்தக்கிழமை, ஆபிரிக்காவிலுள்ள 25-சிறு நாடுகளின் விடுதலைத் தூதர்கள் அடங்கிய மாநாடு ஒன்றினைக் கூட்டி, முழக்கமிட்டிருக்கிறார் டாக்டர் நிக்ருமா. இவர் ஆபிரிக்காவிலுள்ள சிறு நாடாம் கனாவின் பிரதமர்.

தன்னைவிட மூன்று மடங்கு பெரிதான ஆபிரிக்காவை, ஐரோப்பா, பன்னெடுங்காலமாகவே அடிமையாக வைத்து வருகிறது. காலனி ஆதிக்கமும், ஏகாதிபத்திய வெறியும், ஆபிரிக்காவை என்ன பாடு படுத்தி வருகின்றன என்பதை உலகம் அறியும். குடியேறிய வெள்ளையர், தென் ஆபிரிக்காவில் நடாத்திடும், நிறவெறியின் அளவு நெஞ்சைக் குமுறச் செய்யும்! நிறவெறி மட்டுமல்ல, தள்ளாடும் பிரான்சு ஆபிரிக்காவில் தனக்கென் ஒரு காலனி ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, கும்மாளம் போட்டு வருகிறது. இந்தக் கொடுமையினை ஒழித்து, ஆபிரிக்காவிலுள்ள ஒவ்வொரு பகுதியினரும், தன்னாட்சி பெற வேண்டுமென விராவேசம் கொண்டுள்ளனர், தலைகள் வீழ்த்தப்பட்டாலும், பீரங்கிகள் சுட்டாலும். தயங்கோம் எனப் போராடுவோர் ஒருபுறம்; பயங்கர இயக்கங்கள் துவங்கி அதன் மூலமாவது விடுதலை பெற மாட்டோமா என்று பாடுபடுவோர் இன்னொரு பகுதியில்; உரிமைக் கிளர்ச்சிகள் நடத்தி அப்படியாவது ஆதிக்கங்களை அகற்றப் பார்ப்போம் என்று முயற்சிப்போர்—இப்படி, ஆபிரிக்காவின் பல பகுதிகள், இன்று 'அனல்' கக்கும் இடங்களாக இருந்துகொண்டிருக்கின்றன! சிலசில இடங்கள், ஓரளவுக்காவது, சுதந்திரம் பெற்று வருகின்றன—கடந்த ஓரிரு ஆண்டுகளில்.

இப்படி உரிமைத்தாகம் கொண்ட 200க்கு மேற்பட்ட பல பகுதித் தூதுவர்களையும் இந்தக்கிழமை 'அக்ரா' எனுமிடத்திலே கூட்டியிருக்கிறார் நிக்ருமா! ஓடு ஆபிரிக்காவைவிட்டு— அந்நிய ஆதிக்கம் ஒழிக— எனும் முழக்கங்கள் பொறிக்கப்பட்ட அட்டைகள் தொங்க, ஆர்வக்கடலாகக் காட்சியளித்ததாம், மாநாடு கூடிய மண்டபம். அழகு செய்யப்பட்டிருந்ததாம், ஒரு ஆபிரிக்காவின் நிலப்படம்போட்டு! சுதந்திரத் தீ, எரிவதாக அந்தப்படம் வரையப்பட்டிருந்ததாம்!!

உண்மையில், இன்று எங்கெங்கு விடுதலைக்குரல் ஓயாமல் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்று பார்த்தால், ஆபிரிக்காவில் கிடக்கும் பல இடங்களை, கண் மூன்றால் தெரியும். அவைகளின் உணர்ச்சிக்குரலை ஒலித்திருக்கிறார், டாக்டர் நிக்ருமா. அந்த மாநாட்டில் அவர் கூறியுள்ள ஒரு சொல், மிகவும் ஆழமானது; விடுதலை விரும்பிகள் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டியது.

விடுதலை கேட்கிறோம்! தன்னாட்சி பெற்று, அந்நியன் பிடியின்றி வாழ விரும்புகிறோம்!! இதனால் என்ன நஷ்டம்? எதை நாம் இழந்துவிடப்போகிறோம்?—ஓ! ஓ! உங்களுக்குப் பெருமையிலாது போய்விடும். பெரிய நாடு என்கிற அழகு இல்லாமற் போய்விடும், அந்நிய உதவி கிடைக்காமற் போய்விடும், என்று மிரட்டுகிறார்கள், ஆதிக்கம் செலுத்துவோர்.

ஆதிக்கம் செலுத்துவோரின் தாசர்களாயிருப் போரும், "ஆம்! ஆம்! அதெல்லாம் கிடைக்காமற் போய்விடும். ஆகவே, இப்படியே நத்தியும் தொத்தியுமே வாழ்ந்துவிடுவோம்," என்கின்றனர்.

"அல்ல! அல்ல! — சுதந்திரம் பெற்றால், நாம் இதையெல்லாம் இழந்துவிடமாட்டோம். இப்படியெல்லாம் சொல்வது தவறு"—என்று சொல்கிறார் நிக்ருமா. மிகமிகச் சிறு நாட்டுக்காரர். திராவிடத்தைவிட எவ்வளவோ வளங்குறைந்த பகுதியை உடையவர். பலருடைய தயவை எதிர்பார்க்கவேண்டிய கட்டத்திலிருப்பவர். அவரே சொல்கிறார், எதையும் இழந்துவிடமாட்டோம்—எதை இழப்போமென்றால், நம்மைக் கட்டிப் பிணைத்திருக்கிறதே சங்கிலி, அதை மட்டுந்தான் இழப்போம் என்று!!

நினைத்துப் பார்த்திடின், அந்த அடிமைச் சங்கிலி ஒன்றுதான் அகலுமே ஒழிய, வேறென்ன போய்விடும்? சங்கிலி விடுபட்டு, தன்னிச்சையாக உலவும் நிலை உண்டானால் ஆடலாம், ஓடலாம், நம்மை நாம் காப்பாற்றிக்கொள்ளலாம், இன்பமாக வாழலாம்! இப்படித்தான் இருக்கின்றன அடிமைச் சங்கிலிகளை அறுத்தெறிந்த ஒவ்வொரு நாடுகளும்!! சங்கிலி, பொன்னாலானதாக இருந்தாலும், கட்டப்பட்டிருப்பது நம்உடல்தானே! இரும்போ, பொன்னோ சங்கிலி சங்கிலிதானே! அது இருப்பதால் என்ன பெருமை!!

நிக்ருமாவின் இந்தச் சொல், நமக்கும் பொருந்தும் — திராவிடநாடு கிடைத்துவிட்டால், எதையெதையோ இழந்துவிடுவோம் என்கிறார்களே, அவர்களுக்கும் பொருந்தும். ஒருநாடு விடுதலை பெறுவதால், இலாபம் அடையுமே ஒழிய, இழக்கப் போவது ஒன்றே ஒன்றுதான் — அது, அடிமைச் சங்கிலிதான்! அந்தச் சங்கிலியால் கட்டப்பட்டு இருப்பதா பெருமை? அல்லவே!!

கபீர் செய்யும் காலட்சேபம்!

அவர் அறிஞர்! பல்கலைகளையும் கற்றவர்!!—அதனால், டில்லி அரசின், கலாச்சார விஞ்ஞான அமைச்சராக இருக்கிறவர்.

காலட்சேபம் செய்கிறார்! அதுவும், கலைபயில் கழகத்தில்!!

கபீராவது, காலட்சேபம் செய்யவாவது என்பீர்கள்! ஆமாம். தோழர்களே, ஆமாம் ஹுமாயூன் கபீர்தான், பாகவதப்பிரசங்கிபோல் காலட்சேபம் நடத்தியிருக்கிறார்!!

அலிகார் பல்கலைக் கழகத்தின் பட்டமளிப்பு விழாவுக்குச் சென்றார், பேசினார். பேச்சா அது! அல்ல, அல்ல--பிரச்சார முழக்கம்! கதா காலட்சேபம்!!

மாணவர் மத்தியிலே, அரசியல் நுழையக்கூடாது என்கிறார்கள். எது அரசியல்? — கருத்து மாறுபாடுகள் உண்டு. எனினும், கல்வி தவிர ஏனைய கருத்துக்களை மாணவர்தம் மனதில் புகவிடக்கூடாது, என்கிறார்கள், காங்கிரஸ் தலைவர்கள்.

அமைச்சர் இவர்! சென்றது பட்டமளிப்புக்கு! பேசியது எதைப் பற்றித் தெரியுமா? ஆரியர்—திராவிடர் பற்றி!!

'திராவிடம்'-என்றொரு சொல்லை இங்கிருக்கும், பேராசிரியர்கள் வகுப்பறையில், கொஞ்சம் அன்போடு உச்சரித்துவிட்டதாகத் தெரிந்தாலே, 'கனம்' சுப்பிரமணியம் கனைப்பார்; கல்லூரி பாழாகிவிட்டது என்பார்! ஏனையோரையும் கூட்டிவைத்து, சமரச போதனைகள் நடாத்தி, சன்மார்க்க வழி காண வேண்டுமெனத் துடிப்பார்!!

ஆரியர் — திராவிடர்பற்றி, அமைச்சர் கபீர், பேசிய இடம் மாணவர் மண்டபத்தில்! பட்டம் பெற்றோர் 'நூறு' பேர் எனின், படிப்போர்தான் அங்கே ஆயிரக் கணக்கில் கூடியிருந்திருப்பர்; ஆரியர் திராவிடர்பற்றிப் பேசுகிறார் அமைச்சர்.

திராவிடர்கள் யார்? ஆரியர் வருமுன்பே நாகரிகத்துடன் வாழ்ந்தவர்கள்!! இதனை, இராமாயணமும், மகாபாரதமும் சொல்கிறது.

தெற்கிலும், கிழக்கு இந்தியாவிலும் இந்தத் திராவிடர்கள் என்போர் இருந்தார்கள்.

விளக்கமளிக்கிறார், கபீர்! நான் சொல்லவில்லை—சரித்திரம் இப்படிச் சொல்கிறது என்கிறார்!!

அலிகார் பல்கலைக் கழகத்துப் பட்டமளிப்பு விழாவில், அன்பருக்கு இந்த 'பிரச்னை' தானா பேசக் கிடைத்தது? வளரும் விஞ்ஞானம், எதிர்காலக்கடமைகள், படிப்போர் ஆற்றவேண்டிய பணிகள், இவை பற்றிப் பேசாமல் ஏனிந்த 'ஆரிய திராவிடம்' கவனத்துக்கு வந்திருக்க வேண்டும்!!

அந்தளவுக்கு இன்றையதினம்' இந்தப் பிரச்னை, உருவெடுத்திருக்கிறது. ஆரியமாவது, திராவிடமாவது என்றோர்கூட, நிதானித்துப் பேசவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

மறுத்தார்கள் முன்பு! மறைத்தார்கள் கொஞ்சக்காலம்! இப்போது ஒத்துக்கொள்கிறார்கள்; அதேசமயத்தில், புதுவித போதனையும் செய்கிறார்கள்.

திராவிடம் சிறந்து இருந்தது, சரி! அதற்குப் பின்னால் ஆரியம் வந்தது, சரி!!—ஆனாலும், இரண்டும், ஒன்றாய்க் கலந்து போய்விட்டது — இன்று யாராலும் பிரிக்க முடியாது என்கிறார்கள்.

இது ஆரியமா அல்லது திராவிடமா!!—என்று யாரும், இந்தப் பரிசோதனைக்குப் போக விரும்பவில்லை. அது தேவையுமில்லை. ஆரியம், திராவிடம் என்பது, இரண்டு பண்பாடுகளுக்கிடையேயுள்ள வேற்றுமைகளை எடுத்துக் காட்டும் சொற்களாகிவிட்டன. அந்த வேற்றுமைகள் உண்டா! இல்லையா!!

ஆரியமும் திராவிடமும் கலந்துவிட்டது என்றால், பூணூலேன் ஒருசாராருக்கு? புரியாத மொழி ஏன், வீட்டில் வேதமோத? புண்ணிய மொழி சமஸ்கிருதத்தில் ஓதினால்தான் ஆண்டவனுக்குப் புரியும் என்கிற வித்தை ஏன்? பஞ்சகச்சம் ஏன்? தனி இடம் ஏன்? தாங்கள் எல்லாம் ஒரு தனிக்கூட்டம் என்கிற நினைப்பேன்? — 'கலந்து'விட்டது என்போர் கவனிக்கவேண்டும்! இந்தப் பிரிவினைகள், சமுகத்தில் இல்லாமலா உள்ளன!!

"செச்சே! இதையெல்லாம் யார் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் தமிழ்தான் பேசுவேன். பூணூல் போடமாட்டேன்," என்போரும் உண்டு. அவர்களைப்பற்றி நமக்குத் தொல்லையில்லை. அவர்கள் ஆரிய முறைகளை விட்டுவிடின், நமக்கு எவ்விதப் பிரச்னையுமில்லை. ஒரு பக்கம், ஆரியமொழி ஆரியமுறைகள், ஆகியவைகளுக்கு வெண்சாமரம் வீசப்படுகிறது! இன்னொரு பக்கம் ஆரியமும் திராவிடமும் கலந்துவிட்டது என்று பேசப்படுகிறது!!

எங்கே கலந்துவிட்டது இரண்டும்? கலந்துவிட்டதெனின் சாதிப் பாகுபாடுகளை உண்டாக்கும் வர்ணாசிரம தர்மமும், அந்த முறைப்படி அய்யரே மேல்சாதி என்கிற வாதமும் ஒழிந்திருக்க வேண்டுமே? எங்கே ஒழிந்திருக்கிறது! இன்னும் சமுகத்தில், யார் ஆரியர்கள் எனக் குறிக்கப்படுகிறார்களோ, அவர்கள்தானே முன்நிலையிலிருக்கின்றனர்! முதல் 'தாம்பூலம்' பெறுகின்றனர்!!

(14-ம் பக்கம் பார்க்க)

வாழ்வளியுங்கள்

இமயம் முதல் குமரி வரை ஒரே நாடு! இதில் எந்தப் பிரிவினையும் கிடையாது. பிரிவினை கேட்பவர்கள் துரோகிகள், காட்டுமிராண்டிகள் எனக் கர்ச்சிக்கும் பண்டிதர் ஆட்சியிலே ஆசிரியர்கள் ஊதியத்திலே மட்டும் ஏன் இவ்வளவு உயர்வு தாழ்வு? ஏன் இத்தனை பிரிவுகள்? மாநிலங்களுக்கு மாநிலம் ஏன் இந்த வித்தியாசம்? ஒரே கல்வி, ஒரே பணி, ஒரே நாட்டில் இருப்பவர்கள். ஒரே அரசின் கீழ் வாழ்பவர்கள். எல்லோரும் பாரதமாதாவின் புதல்வர்கள் தானே! அப்படி இருக்க, பிரிவினை காட்டலாமா நேரு அவர்கள்.

வடமாநிலங்களில் உள்ள ஆசிரியர்களை விட, தென் மாநிலங்களில் உள்ள ஆசிரியர்கள் குறைந்த ஊதியத்தின் கீழ் பணியாற்றுகின்றனர். அதிலும் தமிழ்நாட்டிலுள்ள ஆசிரியர்களுக்கு மிகக் குறைந்த ஊதியம் கொடுக்கப்படுகின்றது. இந்தியாவிலேயே தமிழ்நாட்டு ஆசிரியர்கள்தான் மிகமிகக் குறைந்த ஊதியம் பெறுகின்றனர். வேறு எந்த மாநிலத்திலும் இவ்வளவு குறைந்த ஊதியம் ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. இதை நமது கல்வி அமைச்சர்கூட மறுக்கமுடியாது. வடக்குவாழ்கிறது, தெற்குத்தேய்கிறது என்று சொல்லுவதில் என்ன தவறு? தமிழ்நாட்டு ஆசிரியர்கள் உழைக்கவில்லையா? மற்ற மாநிலங்களைவிட இங்கு கல்வியின் தரம் உயரவில்லையா? ஏன் தமிழ்நாட்டு ஆசிரியர்களுக்கு மட்டும் குறைந்த ஊதியம் கொடுக்கவேண்டும்? பஞ்சசீலம் பேசும் பண்டிதருக்கு இது தெரியாதா?

தென்னிந்திய மாநிலங்களில் ஆசிரியர்களது சம்பள விகித அமைப்பு அரசியலார் பள்ளிகளில் மட்டும் 1957ல்,

ஹையர்கிரேடு ஆசிரியர்:

தமிழ்நாடு ரூ 30 to 45
கேரளம் ,, 40 to 80
மைசூர் ,, 40 to 80

செகண்டரிகிரேடு ஆசிரியர்:

தமிழ்நாடு ரூ. 45 to 90
கேரளம் ,, 60 to 120
மைசூர் ,, 50 to 100

இதிலிருந்து தமிழ்நாட்டு ஆசிரியர்கள் எவ்வளவு குறைந்த ஊதியம் வாங்குகின்றனர் எனச் சொல்லாமலே தெரியும். அரசினர் பள்ளிகளிலே இவ்வளவு குறைந்த ஊதியம் என்றால், பிற நிர்வாகங்களில் உள்ள ஆசிரியர்களின் ஊதியத்தைப் பற்றிச் சொல்லவா வேண்டும்?

கோ. சனார்த்தனன்

தமிழ்நாட்டில் கல்விப் பணி ஏற்று நடத்திவரும் நாட்டாண்மைக் கழகம், நகராண்மைக் கழகம், அரிஜனப் பள்ளி (லேபர் ஸ்கூல்) T. E. L. C. பள்ளிகள் (மிஷன் நிர்வாகத்தில் உள்ளவை) இந்த நிர்வாகத்தின் கீழ் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கிடையே பலதரப்பட்ட சம்பள உயர்வு, தாழ்வுகள் உள்ளன. யாவரும் செய்வது ஒரே பணிதான். இருப்பினும் ஏன் இந்தப் பிரிவினை? ஏக இந்தியாவில் இருக்கலாமா இந்த அநீதி?

தமிழ்நாட்டில் உள்ள ஆரம்ப ஆசிரியர்களிலே மிகமிகக் குறைந்த ஊதியம் வாங்குபவர்கள் தனியார் துறைப்பள்ளி ஆசிரியர்களும், ஊராண்மைக்கழகப் பள்ளி ஆசிரியர்களும்தான். தனியார் துறைப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு ரூ. 30 to 33. ஊராண்மைக்கழகப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு ரூ. 30 to 33. இந்தக்குறைந்த வருவாயில் இந்தக் காலத்தில் ஒரு குடும்பம் நடத்த முடியுமா? ஆட்சியாளர்கள் சிந்திக்கா விட்டாலும், நீங்களாவது (பொதுமக்களாவது) சற்றுச் சிந்தித்துப் பாருங்கள், உண்மை விளங்கும்.

ஒரு ஆசிரியர் ஊராண்மைக் கழகப்பள்ளிக்கோ அல்லது தனியார் துறைப்பள்ளிக்கோ பணியாற்ற அமர்ந்தால் அந்த ஆசிரியருக்கு ரூ. 30/- அடிப்படைச் சம்பளம் (Basic Pay) கொடுக்கப்படுகிறது. ஆண்டு ஒன்றுக்கு எட்டு அணா வீதம் ஆறு ஆண்டுகளுக்கு ஊதிய உயர்வு கொடுக்கப்படுகிறது. ஒரு ஆசிரியர் 20 வயதில் பணியாற்ற அமர்ந்தால் 60 வயது வரை பணியாற்றி வரலாம். இந்த 40 வருட காலத்தில் வாங்கும் உச்சசம்பளம் 33 ரூபாய்தான். சம்பளம், பஞ்சப்படி, இடைக்கால சம்பள உயர்வு எல்லாம் சேர்த்து ஓய்வுபெறும் வரை வாங்கும் சம்பளம் (33—19—12=64) இதுதான். இடைக்கால சம்பள உயர்வு நிலையானதல்ல, நினைத்தால் நாளைக்கே எடுத்து விடலாம்.

இந்த வருமானத்தைக் கொண்டு தண்ணீர் முதல் எல்லாவற்றையும் விலை கொடுத்து வாங்கித்தான் வாழவேண்டும். நெல் மூட்டை ரூ. 20 விற்கிறது. (தமிழ்நாட்டுச்சரித்திரத்திலே இவ்வளவு விலை ஏற்றமாக விற்றது கிடையாது) அரிசி ரூபாய்க்கு ஒருபடி கூடக் கிடைக்கவில்லை (பெரிய படி) மற்றும் விறகு, மளிகைச் சாமான்கள் மட்டும் விலை மலிவாகவா விற்கிறது? காப்பிக்கொட்டை, சர்க்கரை விலை குறைவாக கிடைக்கிறதா? காப்பிக்கொட்டையும் சர்க்கரையும் அதிகவிலை விற்றால் என்ன? அது உணவுப் பொருளா என்பார்கள் ஆட்சியாளர்கள். ஆசிரியர்கள் உணவுயின்றி ஒரு வேளை, இருவேளை இருந்தாலும்

காப்பியாவது ஒருவேளை இருக்க வேண்டாமா? காரணம், ஆவி போக்கும் அவர்களுக்கு காப்பி குடித்தால் கொஞ்சம் ஆறுதல் அளிக்கும். சொந்த வீடு இல்லாத வர்கள், வீட்டு வாடகை வேறு கொடுக்கவேண்டும். குடும்பத் திற்கு வேண்டிய உடைகள் வேறு வாங்கவேண்டும். பால், தயிருக்குக் கொடுக்கவேண்டும். இவை எல்லாம் போக ஓய்வுகால உதவிக்காகச்சேமிப்பு நிதி (பிராவிடெண்ட் பண்டு) உயிர் பாதுகாப்பு நிதி. (ஆயுள் இன்சூரன்சு) இவற்றிற்கெல்லாம் பணம் கட்டவேண்டும். மற்றும் நன்மை, தீமைகள் (கல்யாணம், இறப்பு) வேறு செய்யவேண்டும். இவற்றிற்கெல்லாம் மேற்படி ஊதியம் போதுமா? சற்றே சிந்தித்துப் பாருங்கள்? ஆண்டிற்கு ஆண்டு ஊதியம் உயராவிட்டாலும் கடன் உயரும் என்பதில் ஐயமில்லை.

1953-ம் ஆண்டு காமராசர் அவர்கள், தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவராக இருந்த போது, அவர்கள் ஆசிரியர்பால் அப்போது கொண்டிருந்த அன்பினால் ஆரம்ப ஆசிரியர்களின் நிலையைப்பரிசீலனைசெய்வதற்காக காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பில் ஒரு கல்வித் துணைக்குழு நியமித்தார்கள். அத்துணைக்குழு ஈராண்டுகள் தன் அலுவல்களைச் செய்து ஆராய்ந்து இறுதியில் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டிக்குத் தன்னுடைய கீழ்க்கண்ட முடிவுகளைத் தெரிவித்துள்ளது.

சுதேசமித்திரன்
19—15—54

ஆசிரியர்களின் ஊதிய நிலை.

தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியின் கல்வித் துணைக்குழு சிபாரிசுகள்:—

தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட சப்கமிட்டி பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்களின் சம்பள நிலைபற்றிப் பரிசீலித்துக்கீழ்க்கண்ட சிபாரிசுகளைச் செய்துள்ளது.

கீழ்க்கண்டபடி அடிப்படைச் சம்பளம் உடனடியாகக்கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று கமிட்டி சிபாரிசு செய்துள்ளது.

1. ஹையர்கிரேடு ஆசிரியர்களுக்கு ரூ. 50 அடிப்படைச் சம்பளம் கொடுக்கவேண்டும்.

செகண்டரிகிரேடு ஆசிரியர்களுக்கு ரூ. 70 அடிப்படைச் சம்பளம் கொடுக்கவேண்டும்.

3. ஆரம்ப ஆசிரியர் பிராவிடெண்ட் நிதிக்குச் செலுத்தும் கட்டணத்தை ரூபாய்க்கு 1 அணாவிலிருந்து 2 அணாவாக உயர்த்துவதுடன் அதே தொகையைச் சர்க்காரும் கொடுக்கவேண்டும்.

4. ஆசிரியர்களின் தபாலாபீஸ் பிராவிடெண்ட் நிதிப்பணத்துக்கு 2% சதவீதத்திலிருந்து 3½% சதவிகிதத்துக்கு உயர்த்த வேண்டும்.

இப்படிக்கமிட்டி சிபார்சு செய்து ஆண்டு நான்காகிறது. அத்துடன் காமராசர் முதல் மந்திரியாகி நான்கு ஆண்டிற்குமேல் ஆகின்றது. என்றாலும் தாம் முன்பு தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவராக இருந்த போது ஆசிரியர்களின் நிலையைப் பரிசீலிக்க ஓர் கல்வித்துணைக் குழு அமைத்ததையும், கமிட்டி செய்துள்ள சிபாரிசுகளையும் மறந்துவிட்டார்போலும்?

ஆசிரியர்களுக்கு மாத ஊதியம் ரூ. 100 கொடுங்கள், 150-கொடுங்கள் என்றோ, வீட்டிலிருந்து பள்ளிக்குவர ஜீப் வேண்டும், வசிக்க பங்களா வேண்டும். கோடையில் குடும்பத்துடன் உதகையில் தங்க வேண்டும். பட்டுடையும், பளபள வென்று மின்ன, வைரம் சொலிக்கும்படியான வாழ்வும் வேண்டும் என்று கேட்கவில்லை. பசி பட்டினி இல்லாத வாழ்வும், பட்டு இல்லாவிட்டாலும் பருத்தி உடையும், மாளிகை இல்லாவிட்டாலும்,நல்ல மண்குடிசையாவது வேண்டும். உயர்ந்த வாழ்வு இல்லாவிட்டாலும், உன்னத வாழ்வு வாழ இன்றைய கால நிலையை அனுசரித்து ஊதிய உயர்வு அளிப்பது இன்றைய ஆட்சியாளரின் கடமையாகும். இது மிகமிக அவசியமாகும். இதைத்தான் ஆசிரியர்கள் கேட்கின்றனர்.

ஆசிரியர்களுக்கு கொடுக்கப் பணமில்லை என்ற பல்லவியைப் பாடும் நமது அமைச்சர்களுக்கு, தேவையற்ற கவர்னருக்கு இலட்சம், இலட்சமாக கொட்டிக் கொடுக்கப் பணமேது? மண்குடிசையே மாளிகை என்று ஊருக்கு உபதேசித்துவிட்டு உல்லாசநகர் ஊட்டியில் சட்டசபைக் கூட்டம் நடத்த "அரன்மோர் அரண்மனை" வாங்க எங்கிருந்து பணம் வந்தது? இதுபோன்ற அவசியமற்றவைகளுக்கெல்லாம் பணம் இருக்கும்போது, வறுமையில் வாடும் ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கத்தானா பணமில்லை?

தமிழ்நாட்டு ஆசிரியர்களின் வாழ்வு பரிதாபத்துக்குரிய நிலையில் உள்ளது. அவர்கள் வகுப்பிற்குச் சென்றால், போதனையைப் பற்றியோ, மாணவர்களைப்பற்றியோ, நினைக்கநேரமில்லை. குடும்ப நிலமையைப்பற்றி எண்ணி ஏங்குகின்றனர். நாளைக்கு அரிசியில்லை, இன்றைக்கு விறகு இல்லை, பால்காரனுக்குப்பாக்கிகொடுக்கவேண்டும், மகளுக்கு மாப்பிள்ளை கிடைக்கவில்லை, மனைவிக்குப் புடவை இல்லை, வாடகை கொடுக்க வழியில்லையே என எண்ணி ஏங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஆசிரியர் உள்ளத்திலே மகிழ்ச்சி ஏது? வாழ்வில் பொன் நகைக்குத்தான் வழி இல்லை என்றால், புன்னகையைக்கூட அல்லவா காணமுடியவில்லை? இந்த நிலைமை நீடிக்குமேயானால் இந்த நாட்டின் கல்வி பெரிதும் பாதிக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. எனவே இந்த அவலநிலையைப்போக்கி ஆசிரியர்களுக்கு நல்வாழ்வு அளிக்க அரசியலார் உடன் முன்வரவேண்டும்.

அலைமோதும் கடலிலே திசை தெரியாது தத்தளிக்கும் மாலுமிகளுக்குக்கலங்கரைவழிகாட்டுவது போல, வறுமை என்னும் கடலிலே சிக்குண்டு தவிக்கும் ஏழை ஆசிரியர்களுக்கு அரசியலார் வழிகாட்டவேண்டும். அவர்களை அணுகியுள்ள பசி, பஞ்சம், பட்டினி, வறுமை, ஏழ்மை இன்னும் பிறவற்றிலிருந்து அவர்களை விடுவித்து, அவர்களுக்கு நல்வாழ்வு அளித்தால், அவர்கள் கல்வி என்னும் கலத்திலே (கப்பல்) செல்வங்கள் என்னும் குழந்தைகளை ஏற்றிக்கொண்டு, போக வேண்டிய இடத்திற்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை!

நாட்டுப்பிரிவினை தீது—கொடிதென்று கூறிவிட்டு, நாட்டின செல்வங்களை (குழந்தைகளை) நல்ல அறிவுள்ளவர்களாக்கும் ஆசிரியர்களின சமபளத்தில் மட்டும் பிரிவினைகாட்டுவது பேதமையைக் கடந்த பெருஞ்செயலா என்று கேட்பதில் தவறுகாண முடியுமா?

★

யானை புகுந்த வயல்

—[அரூர்—செல்வன்]—

"ஒரு அரசாங்கத்தின் திறமை மக்களிடம் எவ்வளவு வரிவசூல் செய்கின்றது என்பதைப்பொறுத்தல்ல, வசூலிக்கப்பட்ட வரியில் இருந்து எவ்வளவு பொதுமக்களுக்குத் திரும்பி வருகின்றதுஎன்பதைப்பொறுத்தே அமைகிறது" என்பது ஒரு அறிஞரின் கருத்து. அரசாங்கம் நடத்த வரி வசூலிக்கப்பட வேண்டியதுதான். ஆனால் வரம்புக்கு மீறி வரி வசூலித்தல் மக்களுக்கு அடிமேல் அடி, வெந்த புண்ணிலே வேல், நொந்த உள்ளத்திலே நுழையும் ஈட்டியாகத்தான் இருக்கும்.

அரசாங்கம் நல்ல திட்டங்களை இயற்றவேண்டும்; அதனால் பொருளை அழியாமல் ஈட்டவேண்டும்; அதனைச் சோர்வின்றிக்காக்க வேண்டும்; காத்த அதனை வேண்டுவனவற்றிற்குப் பகுந்தளிக்கவேண்டும். அதுதான் ஒரு சிறந்த அரசு எனலாம். இதனை,

"இயற்றலும், ஈட்டலும்
காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்ல தரசு"

என்ற வள்ளுவப் பெருந்தகையின் வாக்கால் அறியலாம். பொருளை ஈட்டுவதற்கு "வரி போடுதல்" என்ற ஒரே தாரக மந்திரத்தை ஒரு அரசு கைக்கொண்டிருக்கக்கூடாது. சமீபத்தில்,

"மக்களிடம் மேலும் மேலும் அதிக வரிகளை எப்படி வசூலிக்கலாம் என்பதிலே நான் அதிக கவனம் செலுத்திவருகிறேன்" என்று பம்பாயில் தீபாவளிக் கூட்டத்தில் டில்லி நிதியமைச்சர் மொரார்ஜிதேசாய் அவர்கள் பேசியுள்ளார்கள். நிற்க, "நீங்களாக உதவி செய்கின்றீர்களா, அல்லது வரி போடட்டுமா?" இது நம் மாகாண நிதியமைச்சர் திரு. சுப்ரமணியம் அவர்கள் துறையூரை அடுத்த காவேரிப்பட்டியில் மக்கள்பால் கேட்ட கேள்வி. எதற்கு? பள்ளியில் பிள்ளைகளின் பகலுணவிற்கு, பொதுமக்கள் உதவிசெய்ய வேண்டுமாம், இல்லையேல் வரிபோடுவாராம், வட்டி வாங்குபவன் வீட்டுச்செலவு அதிகம் ஆகிறது என்பதற்காக வட்டியை அதிகப்படுத்தினால், வாழ்வது வட்டி வாங்குபவனா? இல்லை வட்டி கொடுப்பவனா?

எனவே வருவாய் குறைவாய் அடைந்து வாழும் மக்களிடத்தே ஆள்வோன் அரசிறையை குறைத்து நெறியறிந்து கொண்டால், நாடு நலம் பெறும், செல்வத்தால் பீடுறும். அஃதன்றி, ஆள்வோன் தரமறியாது, வகையறியும் திறமில்லாது அறிவால் மெல்லியனாகிக் குடிகள்பால் மேலும் மேலும் வரியை வாங்குவானாயின், அவன் நாடு, யானை புகுந்த விளை நிலம் போல ஆகும். நாடு கெட்டொழியும் என்று நாம் கூறவில்லை, பண்டைய பாண்டிய நாட்டில் மிகையாக இறைவாங்கி, மக்களைப் புண்படுத்தி, வாழ்ந்தான் பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி. அவன் கொள்கைக்கு ஆதரவளித்து ஆரவாரித்தது ஓர்கூட்டம். இவர்களை நோக்கி செவியறிவுறுத்தியுள்ளார் பிசிராந்தையார் என்னும் சங்ககாலச்சான்றோன்.

பாண்டி நாட்டுச் சான்றோன் பிசிராந்தையார். அவர் நாட்டு மன்னன் அறிவுடை நம்பியின்பால் நட்புக்கொள்ளாது, சோழநாட்டு உறையூர் வேந்தன்பால் நட்புக் கொண்டு இருந்தார் என்றால், மிகையாக வரியைப் பெற்ற பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி சான்றோர் வரிசையிலே வைத்தெண்ணப் படாத இயல்புடையானும் இலங்கினான் என்றுதானே பொருள்!

குடிகளின்பால் நேர்மையின்றி அதிக வரி வசூலித்தான் பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி. நீர் போகும் வழிச் சாயும் புல் அனைய அறிவுடை நம்பியைச் சூழ்ந்த அரசியற் சுற்றத்தார், குடிமக்களைக் கொடுமைக்குள்ளாக்கினர். மக்கள்பால் வேந்தனுக்கு அன்பு குறைந்தது. வரி மேல் வரி விதித்து மக்களை வாட்டினான் பாண்டியன். இதனைக் கண்ட சான்றோர் கலங்கினர். வரியென்ற பாரந் தாங்காது துன்பச் சுமைதாங்கும் புழுக்களாய்த் துடித்தார்கள் குடிகள்.

இங்கிலையிலேதான் மக்களின் கண்ணீர் வெள்ளத்தைக் காணச் சகியாத சில சீர்திருத்தப் பெரியோர்கள் பிசிராந்தையாரை அணுகி, மிகுத்து இறை வாங்கும் முறைகெட்ட மன்னனுக்கு அறிவுரை புகட்டுமாறு வேண்டினர். புலவரும் அரசன் பொருள் ஈட்டும் முறையினை ஆராய்ந்தார்; குற்றம் அரசனிடமும், அவனுக்குத் துணை செய்யும் அரசியல் கூட்டத்திடமும் இருப்பதைக் கண்டார்; குற்றம் களைவது நாட்டிற்கு இன்றியமையாப் பணியென்று உணர்ந்தார்; சான்றோர் இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றுவது கடமையென எண்ணினார்; விரைந்தார் பாண்டியனிடம்.

அரசனும் செந்தமிழ்ப்பாவலன் என்பதனாலும், சோழன் சிந்தைக்கு, சிந்தையின் அன்பிற்குப் பாத்திரமானவன் என்பதனாலும் வரவேற்றான் வண்டமிழ்ப் புலவரை! அறிவுரையைத் துவங்கினார் புலவர். அரசே! யானைக்கு நெல் உணவாகும். விளைநிலத்திலிருந்து நெல்லைக் கவளம் கவளமாகக் கொண்டுவந்து கொடுப்போமானால், நிலம் குறைவாக இருந்தாலும் பல நாட்கள் அக்களிற்றுக்கு அளிக்கலாம். நெல் முற்றிப் பயிர் சாய்ந்து கிடக்கும் பலவேலி நிலத்திடையே (பல ஏக்கர் நிலம்) யானையைத் தனியே மேயவிட்டால், அது வாயால் உண்பதுகுறைவாயினும், தன் காலால் மிதித்துப்பயிரையும், நெல்லையும் அழிப்பது மிகுதியாகும்; அதுபோலவே வேந்தனும் அரசிறையை நெறியறிந்து குறைத்துக்கொள்வானாயின்வளம் படைக்கும் நாடு, செல்வம் கொழிக்கும் தேசமெங்கும். அவ்வாறில்லாது அரசன் குடிகள்பால் அன்பில்லாது மேலும் மேலும் வரியை வாங்குவானாயின் யானை

(11-ம் பக்கம் பார்க்க)

இலக்கிய உலகில்... (2)

வித்துவான். இரா. சொக்கலிங்கம்

இலக்கியத்தால் என்ன பயன்? இப்படித் திடீரென வினவுவோர் கூட நம்மில் பலர் உண்டு. அவர்கள் வினவில் கேலியும் அக்கறையின்மையும்கூட வெளிப்படும்; ஆனால் ஒன்று மட்டும் தெளிவு; இங்ஙனம் வினவுவோருக்கு இலக்கியப் புலமை இருப்பதில்லை. இலக்கியத்தைப்பற்றிய அடிப்படை அறிவும் இருப்பதில்லை.

பயனற்ற எப்பொருளும் உலகில் தொடர்ந்து இருக்க இயலாது, ஒரு பொருளின் பயனின்மை கண்டால், உலகம் அப்பொருளைக் கூடிய விரைவிலேயே கால வெள்ளத்தில் மூழ்கடித்து விடுகிறது. இவ்வுண்மையைக் கண்டறிந்த நாம் தமிழ் இலக்கியம், பல ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக வளர்ந்து செழித்திருப்பதைக் கண்டு இலக்கியத்தால் ஏதோ நிலைத்த பயன் இருக்கத்தான் செய்கிறது என்ற உண்மையை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

இனி அந்தப் பயன் என்ன எனறு காண்பதில்தான் கருத்து வேறுபாடுகள் எழுகின்றன.

கலை கலைக்காகவே என்போர், இலக்கியம் இன்பமூட்டுவதற்கே எனக்கூறுவர். இவர்கள் கூற்று முற்றிலும் ஏற்கத்தக்கதுமல்ல; முற்றிலும் மறுக்கத்தக்கதுமல்ல; ஏனெனில் இலக்கியத்தின் பயன் இயல்பாகவே கால நிலையால் வரையறுக்கப்படுகின்றது.

ஒரு சமுதாயம் செல்வநிலை, நாகரிக நிலை முதலிய அனைத்துத் துறைகளிலும் குறைவற்று இருக்கும் காலத்தில் அச்சமுதாயம் இலக்கியத் துறையில் இன்பத்தையே எதிர்பார்க்கவும் பெறவும் செய்கிறது. ஆனால் சமுதாயத்தில் குறைகள் பல — தேவைகள் பல இருக்கும் காலத்தில் இலக்கியத்தின் பயன் இன்பமாக இருக்க இயலுமா? அக்காலத்தில் இலக்கியத்துறை சமுதாயத்திலுள்ள நோய்களை அகற்றும் மருத்துவச் சாலையாகவே காட்சியளிக்கும். ஆகவே இலக்கியத்தின் பயன் பற்றி இங்கு கூறப்படும் கருத்துக்கள் நமது இன்றைய நிலையை மனதில் எண்ணிக் கூறப்படுவனவாகும்.

இலக்கியத்தின் பயன் இருவகைப்படும்; முதலாவது இலக்கியம் படைப்பவன் எதிர்நோக்கும் பயன், இரண்டாவது படைப்பவன் எதிர்பார்க்கும் பயனுக்கு முரணாகாதவாறு இலக்கியத்தைச் சுவைப்பவன் காணும் பயன். இலக்கியத்தில் ஈடுபாடுகொண்டு பயில்பவன் அவ்விலக்கியத்தைத் தன் காலத்துக்கேற்றவாறு பயன் கொள்வதில் தவறு என்ன?

தமிழரின் முதற்காப்பியமாக சிலப்பதிகாரம் உள்ளது. இதனை இயற்றிய இளங்கோவடிகளின் நோக்கம், மூன்று பேருண்மைகளை உலகம் அறியவேண்டும் என்பதே. ஆயினும் இந்நூலில்வரும் சேரன் செங்குட்டுவனது இயல்பைக் காட்டி நமது இன உணர்ச்சியை வளர்த்துக்கொள்வதிலோ அல்லது தமிழ் இனம் அன்று வடபுலத்தை வென்று வாழ்ந்ததையும் இன்று பொது வாழ்வில் வடபுலத்திற்கு அடிமையாகிக் கிடப்பதையும் காட்டி உரிமையுணர்வு ஊட்டுவதிலோ தவறுண்டா? அன்றியும் இத்தகைய முயற்சிகள் மூல ஆசிரியரின கருத்திற்கு முரணானவையல்ல. ஆகையால், பழைய இலக்கியத்தைப் பயன்கொள்வதில் புதுமை கண்டு "அந்தோ! இலக்கியத்தில் கொள்கைப் பரப்பீட்டைப் (பிரசாரம்) புகுத்திவிட்டார்கள்" என்று புலம்புவதில் பயனில்லை! அன்றியும் எல்லா இலக்கியங்களுமே ஒருவகைக் கொள்கைப் பரப்பீடு-பிரசாரம்தான் என்பதும் அவ்விலக்கியங்கட்கு விளக்கமுமான உரையும்காணவந்த பலரும்கூடத் தாங்கள் அறிந்தோ அறியாமலோ தங்களின் குறிப்பிட்ட கொள்கைகளை நிலை நாட்டியுள்ளனர் என்பதும் தமிழிலக்கியமாக கண்ட உண்மை. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகத் தொல்காப்பியம், சேனாவரையம், திருக்குறள்-பரிமேலழகர் உரை முதலியவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

> திருவாய் மொழி கல்லாதாரை
> இருகால் மாடுகளாக்கித்
> தீத்தீ யென்று மூக்கோலால்
> சாத்துவே ணண்டே!

என்கிறார் முக்கூடற்பள்ளு ஆசிரியர். இலக்கியத்தில் கொள்கை பரப்பப்படுவதற்கு இல்லை — வற்புறுத்தப்படுவதற்கு இதைவிட வேறு எடுத்துக்காட்டு வேண்டுமா? ஆகவே இலக்கியம், கலை இவற்றைப் பயன்கொள்ளும்போது புதுக்கருத்துக்கள் பரப்பப்படுதல் கண்டு சிலர் கூக்குரல் எழுப்புதல் தங்கள் கருத்திற்கு மாறான கருத்துக்கள் வளருகின்றனவே என்ற அச்சத்தின் விளைவே என்பது அறிதற்பாலது. இம்முறையில் பார்க்கும்போது இலக்கியத்தைப் பயன்கொள்ளும் முறையில் புதுமை கண்டு—இன வெழுச்சி — மொழிப்பற்று இவை மக்களிடையே வளரக் காரணமாயிருப்போர்—தனிப்பட்டோர்களாயிருப்பினும் — குறிப்பிட்ட இயக்கத்தாராயிருப்பினும் அன்னார் போற்றற்குரியவர்களே என்பதில் ஐயமில்லை.

சிறுகதை

“தபால்காரன்”

சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி......

சோலையூர் என்ற ஊருக்கு தொண்டைமானை மாற்றிவிட்டார்கள். அவனும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டுதான் இருந்தான். இந்த ஊரில் இருப்பது அவனுக்கு சொல்லொணாத் துன்பமாக இருந்தது. மகிழ்ச்சியோடு தங்கையுடன் சோலையூரில் குடியேறிவிட்டான். அந்தக் கள்ளியை அடியோடு மறந்துவிட, முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனால் வெற்றி காணத்தான் முடியாமல் இருந்தது. அடிக்கடி அவளைப பற்றிய நினைவுகள் வந்து வந்து, மண்டையைச் சேருக்கிப் பைத்தியக்காரனாக்கிவிடும்போல் இருந்தது. நல்ல தங்கை முல்லையும் மகிழ்ச்சியற்றே இருந்தாள். அவன் சிலை நிகர் வடிவத்தாள்மீது ஐயம் கொண்டான். ஆனாலும் அவளை எதுவும்கேட்டுத்துன்பம் கொடுக்கவில்லை.

பல கடிதங்கள் அவளிடமிருந்து அவனுக்கு வந்தன. அவ்வளவையும் படித்துப்பார்க்காமலேயே கிழித்தெறிந்து குப்பைக் குழியிலே போட்டுவிட்டான். இனியும் அவளின் ஏமாற்றுக் கடிதங்களைப் படிப்பது ஒரு கேடா? வேதனைச் சுமையோடு வேலைசெய்ய இயலாமல், ஒரு பத்து நாட்கள் ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டான். ஒன்பது நாட்கள் கழிந்தது. பத்தாவது நாள் அவன் பெயருக்கு வந்த மூன்று கடிதங்களை, தற்காலிகமான அஞ்சல்காரன் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றான். வெறுப்புடன் ஒரு கடிதத்தைக் கையில் எடுத்தான்.

“உனக்கென்றேதான் அவள் பிறந்திருக்கவேண்டும். ஒரு தங்கப் பதுமை. நீ பார்த்தால்கூட அப்படித்தான் சொல்லுவாய். அந்தப் பெண்ணைத்தான் உனக்குத் திருமணம் செய்துவைக்க வேண்டுமென்று, நானும் உன் தாயும் ஏகமனதாகத் தீர்மானம் செய்துவிட்டோம். பெண் வீட்டாரின் சம்மதத்தையும் பெற்றுவிட்டோம். இனியும் நீ திருமணம் வேண்டாமென்று பிடிவாதம் செய்வது அழகல்ல. இப்படியே எத்தனைநாளைக்கு இருக்கமுடியும்? உன் அன்னை ஒரே ஆவலாக இருக்கிருள். ஒருமுறை ஊருக்கு வந்து முகத்தைக் காட்டிவிட்டுப் போகவும்.”

செல்வமாக அவனைவளர்த்துப் படிக்கவைத்து, ஒரு உத்தியோகத்தையும் வாங்கித்தந்த அன்புத் தந்தைதான் எழுதி இருந்தார்.

வி. ஆர். துரை

“நான் திருமணம் செய்துகொள்ளப் பூரண சம்மதமாக இருக்கிறேன். திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டிய அவசியத்தை, நான் உணர்ந்துகொண்டேன். நீங்கள் பார்த்திருக்கின்ற பெண் நிச்சயமாக எனக்கும் பிடிக்கும்.” அப்பொழுதே அவன தந்தைக்கு கடிதம் எழுதிப போட்டுவிட்டான. எதை நினைத்தோ அவன் விழிகள் கண்ணீரைச் சிந்தின. அடுத்த கடிதத்தை இளந்திரையன மிக உருக்கமாக எழுதி இருந்தான். முல்லையை அதிகம் விசாரித்து எழுதி இருந்தான. மூன்றாவது கடிதம் அவன் மாஜி காதலி தீட்டியிருந்தாள்.

வேதனைப்படுவதாகவும் வாசச் சொல்லியும் தெரிவித்து, கடிதம் எழுதாமைக்கு காரணமும் கேட்டிருக்கிருள். பதில் வேறு எழுத வேண்டுமா? இரவில் பலமுறை சந்தித்துப் பேச ஆவலுடன் வந்தும், புழுக்கத்தையும் பாராமல் வேண்டுமென்றே கதவையும் சன்னலையும் மூடிக்கொண்டு திறக்காமலிருந்ததாகக்கூறி, அதற்காக என்மீது கோபம் இல்லை என்று செப்பி, முக்கியமாகத் திருமணத்தை வற்புறுத்தி இருக்கிருள். யார் இந்த நடத்தை கெட்டவளைப் போய்க் கட்டிக் கொள்வது? யாருக்கோ அவளை விற்கப் பெற்றவர்கள் சம்மதம தெரிவித்துவிட்டதால், என் தாய் தந்தையை அனுப்பிப் பெண் கேட்கச்சொல்லி யோசனை வழங்கி இருக்கிருள். இளந்திரையன் கைகழுவி விட்டான் போலும். என் காலைக் கட்டிக்கொண்டு அழுகிருள்”.

அவன் முணுமுணுத்துக் கொண்டே அந்தக் கடிதத்தை கசக்கி, நெருப்பில் போட்டுவிட்டுத் திரும்பினுன். மேசை மேல் இருந்த இளந்திரையன் கடிதம் காணப்படவில்லை. தங்கையை அழைத்துக் கேட்டான். அவள் எடுத்துவைத்துக்கொண்டிருந்து, கீழே விழுந்துகிடந்ததாகக் கூறிக் கொடுத்தாள். தபால்காரன் திரும்பிவந்தான். முன்பே கொடுக்கத் தவறிவிட்டதாகக் கூறி, மேலும் ஒரு கடிதம் கொடுத்தான். அவனுக்குச்சிரிப்புவந்துவிட்டது. தவறு செய்த அவனும் சிரித்தான்.

அது கடிதம் அல்ல! அவனைக் கொல்ல வந்த கத்தி. திரும்பவும் பழைய இடத்திற்கே, அவனை மாற்றி இருந்தார்கள். என்ன

செய்வது? நொந்த உள்ளத்தோடு திரும்பவும் பழையபடி வந்து சேர்ந்தான். சுலபமாக அங்கும் இங்கும் மாற்றிவிடுகிறார்கள். அப்படிச் செய்வது மாற்றுபவர்க்கு விளையாட்டு, குடி தூக்குவோருக்கு பெருந்தொல்லை. முல்லை வழக்கத்திற்கு மாறாக மகிழ்ச்சியுடன் காணப்பட்டாள். எந்தவிதமான சம்பந்தமும் கலாவல்லியுடன், வைத்துக்கொள்ளக் கூடாதென்று தொண்டைமான் எச்சரித்திருந்தான். அப்படியே அவளும் நடந்து வந்தாள்.

*

பகல் ஓடிப்போயது. இன்ப இரவு பாடி வந்தது. அதில் பாதி காலமும் ஆயது. அப்போது முல்லை வீட்டில் இல்லை. பக்கத்து வீட்டுப் பருவமங்கை வசந்தகோகிலம்; இரண்டாவது ஆட்டத்திற்கு முல்லையை வந்து விருப்பமாக அழைத்தாள். பிரமாதம் என்று தமிழகமெங்கும் ஒரே பேச்சாக இருக்கும் 'நாடோடி மன்னனை''ப் பார்க்க, தங்கையைத் தொண்டைமான் அனுப்பிவிட்டான். பாதி இரவுக்கு மேலாகியும் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. கதவைச் சாத்தித் தாளிட்டிருந்தான். சன்னல் மட்டும் திறந்தே கிடந்தது. விளக்கு ஒளி உமிழ்ந்துகொண்டிருந்தது. வளை ஓசை கேட்டது. மூடியிருந்த விழிகளைத் திறந்து, தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தான். சன்னலின் கம்பியைப் பிடித்துக் கொண்டு, ஒரு பெண் நின்றிருந்தாள்.

"முல்லை!"

"........."

"அங்கே மரம்போல் நிற்பது யார்?"

"மரம் அல்ல! மங்கை! நாளைய மணாளனைத் தேடி இன்று வந்திருக்கிறாள். குரல்கூட ஞாபகத்தில் இருக்காது! கலாவல்லி வந்திருக்கிறேன்.'

"ஓஹோ, அந்தச் சித்திரம்! பேசத் தெரியாச் சிங்காரியா? இங்கென்ன உனக்கு வேலை! எங்கோ இருக்கவேண்டிய இராணியல்லவா நீ?"

"என்மீது ஏன் அப்படி எரிந்து விழுகிறீர்கள். என்ன தவறு செய்துவிட்டேன் நான்? கதவைக் கொஞ்சம் திறந்துவிடுங்கள். உங்களைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். பேசவேண்டிய விஷயம் நிறைய இருக்கிறது."

விளக்கை அவன் இறக்கிவிட்டான். அவள் உளறிக்கொண்டே இருந்தாள். கவிழ்ந்து படுத்துப் போர்வையால் மூடிக்கொண்டான். அவள் ஒப்பாரி வைத்துக் கொண்டே இருந்தாள். தலையைக் கம்பிகளில் மோதி அடித்துக் கொண்டாள். உறுதியை இழந்து மெல்ல எழுந்து தொண்டைமான் கதவைத் திறந்தான். அந்த 'எட்டணு' கண்முன்னே வந்து நின்றது. அறைக்குள் ஆவலுடன் அடியெடுத்து வைத்த அவளை, பிடித்து வேகமாக வெளியே தள்ளிவிட்டான். கால் இடறி அவள் பொத்தெனத் தரையில் போய் விழுந்தாள். பல் போயிருக்குமா? தெரியாது அவனுக்கு. இரும்பாகிவிட்டது அவன் இதயம். அத்துடன் அவள் அவனை விட்டுத் தொலைந்தாளில்லை. திரும்பவும் தன் புராணத்தை அவள் துவங்கிவிட்டாள்.

"நான் என்ன அப்படிப் பெரிய குற்றம்செய்துவிட்டேன். வேண்டுகின்றேன்; தயவுசெய்து கூறுங்கள். கெஞ்சுகிறேன், இரக்கம் பிறக்கவில்லையா? அத்தான்! எனக்காகக் கதவைக் கொஞ்சம் திறக்கமாட்டீர்களா? அன்பு—பிற உயிர்க்கு துன்பம் செய்யாது. பிறரின் வாழ்வைப் பாழ்படுத்தாது. மற்றவர்களின் அழுகுரலை சங்கீதமாகக்கொள்ளாது. எல்லோரையும் வாழவிடும். வெறும் வார்த்தை அலங்காரம் தான். உண்மை வாழ்வில் இவை எதுவுமே உதவுவதில்லை."

அவள் பேசிக்கொண்டே இருந்தாள்.

"பரத்தையே! நானா உனக்கு அத்தான்? இங்கிருந்து மரியாதையாக ஓடிப்போய்விடு!"

ஆவி குடிபோன அவ்வடிவத்தாள், தலையைக் கம்பியில்போட்டு அடித்துக்கொண்டாள். இரத்தம் குபுகுபுவென்று கொட்டியது. கம்பியைப் பிடித்திருந்த கைநழுவ கீழே சுருண்டு விழுந்தாள். கதவைத் திறந்த அவன் அலட்சியமாகத்திருப்பிப்பார்க்காமல்நடந்து கொண்டிருந்தான். அவள் விழுந்து கிடக்கும் திக்கில் தலைைக்கூடத் திருப்பவில்லை. பூங்காவிற்கு அருகில் நடந்து வந்துவிட்டான். வழி மூடப்பட்டிருந்ததால் சுவரைத் தாண்டிக் குதித்தான். இருவர் மெல்லப் பேசும் அரவம் கேட்டது. அந்த இரகசியத்தைத்தெரிந்துகொள்ள அவா எழுந்தது. மலர்ப்புதரின் பக்கம்போய்த் தொண்டைமான் மறைந்து நின்று காதைச் சரியாகத் நீட்டிக்கொண்டான். அவர்களில் ஒருவன் மலையமான். அடுத்தவன் யாரென்று தெரியவில்லை, அவன் கண்கள் கண்டுபிடித்துவிட்டன.

"ஒரு புறா. நாடோறும் ஆற்றுக்குப் பறந்து வருகிறது. குடத்தில் நீர் சுமந்து, கொடி இடையில் வைத்துக்கொண்டு திரும்பிப் பார்க்காமலேயேபோய்விடுகிறது"

"வலை விரித்தால் தானாக வந்து விழாத புறாக்கூட இந்த ஊரில் உண்டா?"

"அந்தத் தபால்காரன் தங்கை முல்லையைத்தான் சொல்லுகின்றேன். அவள் அழகு என்னை ஒரு கலக்குக் கலக்கிவிட்டது. என்ன செய்வது?"

"அதற்கொன்றும் அபாரயோசனை தேவையில்லை. ஒரு கடிதம் எழுதி என் தம்பி நக்கீரனிடம் கொடுத்து, முல்லையிடம்

"உரிமைவேட்கை கொண்டோரைத் தடுத்து நிறுத்தும் சக்தி உலகத்திலேயே இல்லை! இருந்திருந்தால், எப்போதோ, நான் அழிந்திருப்பேன்" என்கிறார் 74-வயதான, சர்தார் பகவான்சிங் என்பார். 50-ஆண்டுகளுக்குமுன்பு, 1909-ல் வெள்ளையருக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுகிறார் என்று இவரை அமெரிக்காவுக்கு கப்பலேற்றி அனுப்பினார்கள்! அவர், சென்ற கிழமை, பம்பாய் வந்து சேர்ந்திருக்கிறார்—இனி இங்கேயேதான் வாழப்போகிறாராம். அமெரிக்கா போன்ற இடங்களுக்கு அனுப்பிவிட்டால், இவர் என்ன செய்வார்? — என்றுதான், பிரிட்டிஷ் சர்க்கார், அனுப்பிற்று. ஆனால், போன இடத்திலும், அங்குள்ள 'இந்தியரை' திரட்டி வைத்து, இதே வேலையைத்தான் செய்துகொண்டிருந்தாராம். காங்கிரஸ் இங்கே சுதந்திர இயக்கம் நடாத்திய காலத்தில், வெளிநாடுகளில் மக்களின் அனுதாபத்தையும் ஆதரவையும் பெற, இவர்களெல்லாம் பட்டபாடு கொஞ்சமாகவா இருந்திருக்க முடியும்?

கொடுக்கச் சொல்லுவோம். 'காரியம் சுலபமாக முடிந்துவிடும்.''

''அவள் அண்ணனிடம் நக்கீரன் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து, அம்பலம் ஆகிவிட்டால் அவஸ்தையாக அல்லவா கதை முடிந்துவிடும்!''

'அவன் கெட்டிக்காரன். சொல்லுகிறபடி செய்து வெற்றிகரமாக முடித்துவிடுவான். ஒரு விஷயம் கேள். என் தங்கைக்கும் அந்தத் தபால்காரனுக்கும் தொடர்பு இருப்பதாகத் தெரிந்தது. துண்டிக்க விரும்பினேன் நான். தம்பி நக்கீரனிடம் ஒரு எட்டணாத்தந்து சரிப்படுத்திக்கொண்டேன். ''இளந்திரையன் அக்காவுக்கு ஒரு கடிதம் கொடுத்தார். நான் கொண்டுபோய் கொடுத்தேன். அக்காவும் ஒரு கடிதம் எழுதி இளந்திரையனுக்கு தந்தது. கொண்டுபோய்க் கொடுத்ததற்கு கூலி எட்டணா கிடைத்தது'' இப்படிப்போய் தபால்காரனிடம் சொல்லச் சொன்னேன். அறுக்கமுடியாத அன்புக் கயிற்றை அறுத்துவிட்டேன. எப்படி? இந்த முறையைக் கையாண்டு பார்ப்பது; முடியாவிட்டால்......''

மலையமான் சொற்பொழிவை முடித்தான். மண்டையில் ஆயிரம் தேள் மாட்டுவதுபோல் அவனுக்கு இருந்தது. சுவரைத்தாண்டிக் குதித்துத் தொண்டைமான் தலை தெறிக்க ஓடினான். வழியில் வந்துகொண்டிருந்த சைக்கிள் ஒன்றை, சீக்கிரம் போகலாமென்று மடக்கினான். அந்த ஈருருளியை ஓட்டிவந்தவன் இளந்திரையன். பின்பக்கத்தில் முல்லை, அவன் தோளைப் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள். அவன் ஈருருளியில் இளந்திரையனையும் அழைத்துக்கொண்டு, காற்றுடன் போட்டியிட்டான. பின் தொடர்ந்து முல்லைஓடிவந்துகொண்டிருந்தாள். அவர்கள் வீட்டிற்குள் நுழைந்தார்கள். ''கர்...கர்...கர்'' ஒரே சத்தம் கேட்டது. கொயயாமரத்திற்கு பாட்டரி அடித்தான் இளந்திரையன். கயிறு கழுத்தை இறுக்க, உயிருடன் மலாவல்லி போராடிக் கொண்டிருந்தாள்.

கதவைத் திறந்து கத்தி எடுத்துக்கொண்டு தொண்டைமான் ஓடிவந்தான். காலிரண்டையும் சேர்த்து இளந்திரையன் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தான். கயிற்றை அறுத்துவிட்டான். கட்டழகியைத் தூக்கியவண்ணம், அறைக்குள் கொண்டுவந்து சேர்த்தார்கள். கற்றிருந்த முதலுதவி முழுதும் நண்பன் பயன்படுத்தினான். கொஞ்ச நேரம் கழிந்தது. 'கர்...கர்' என்ற சத்தம் நின்றது. கண்களைத் திறப்பதும் மூடுவதுமாக அவள் இருந்தாள். மலரும் அவன் முகத்தைக் கண்டும், மடிமீதில் இருப்பதை உணர்ந்தும், ஒரு உணர்ச்சி அவள் உள்ளத்தில் பொங்கிவிட்டது போலும். அவள் பேசுவதற்கு முயற்சித்தாள்.

''பேசு கலா! வாய் திறந்து பேசு! இந்தப் பாவியோடு ஏன் பேசவேண்டும் என்று நினைக்கிறாயா? என்னை மன்னித்து ஒரு வார்த்தை பேசமாட்டாயா!''

''அத்தான்! நீங்கள் வெறுக்கும்படி....என்ன...குற்றம் செய்துவிட்டேன்? சொல்லமாட்டீர்களா......?''

''அன்பே குற்றமெல்லாம் என்னுடையதுதான். நீ தவறு செய்யவில்லை. மாற்றுக் குறையாத் தங்கம் நீ. என் ஒளிவீசும் வைரம்! வலம்புரி முத்து!''

''அரசே' என்...இதயம்......குளிர்ந்தது...''

அதற்குமேல் அவள் பேசவில்லை. உடலைவிட்டு இன்னுயிர் போய்விட்டது. ஆம்! அவள் செத்துவிட்டாள். முல்லை தரையில் புரண்டு ஓவெனக் கதறினாள். தொண்டைமான் தலையைத் தரையில் மோதி அடித்துக்கொண்டான். ''தங்கமே! என் செல்வமே! என்னை இங்கே விட்டுவிட்டு, நீ எங்கே போய்விட்டாய்?'' அவன் கூச்சல் அடங்கியது. ஒரு மாதிரியாகத் தென்பட்டான்.

''நண்பா! நீ மிகவும் அதிர்ஷ்டக்காரன். முல்லையின் உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொண்டு விட்டாய். சந்தேகம் ஒரு சங்கடமான வியாதி என்று சொல்லிக்கொண்டே, மனிதர்கள் தவறு செய்கின்றார்கள். மிருகத்தை விடக் கேவலமாக நடந்துகொண்டு, தங்களின் இன்ப வாழ்வைப் பாழ்படுத்திக்கொள்ளுகின்றார்கள். அந்த உண்மைக்கு நானே எடுத்துக்காட்டு. எப்போதும் நீ அந்தத் தவறை, மறந்தும் செய்துவிடாதே என்று கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நம்பி விட்ட தங்கையைக் கைவிடாமல், திருமணம் செய்துகொண்டு இன்பமாகப் பல்லாண்டு வாழ்க!''

அவன்பேசிக்கொண்டே போய்க்கொண்டிருந்தான். இனி யாரும் அவனைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. நடை நின்றது. ஓட்டம் எடுத்தான். எங்கே ஓடுகிறான்? அவனுக்கே தெரியாது! இரவு முழுதும் ஓடிக்கொண்டே இருந்தான். காலை உணவை எச்சில் தொட்டிகளில் இருந்த இலைகளிலிருந்து, பொறுக்கி எடுத்து திருப்திகரமாக உண்டான். ஆடையெல்லாம் கிழிந்திருந்தது. ஒரு சிறுவர் படை, அவனைப் பின்தொடர்ந்து கல்லால் அடித்து விளையாடியது. அவன் ஓடினான். சிறுவர் கைதட்டிச் சிரித்தார்கள். பாவம், பைத்தியக்காரன்!

(முற்றும்)

7-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

புகுந்த நிலம் போல அவனுக்கும் பொருள் சேராது; நாடும் கெட்டொழியும்!'' என்று எடுத்தோதி நன்னெறிப் படுத்தப்பட்டான் பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி. அவர் எடுத்தியம்பிய பாட்டைப் பாருங்கள்,

காய்நெல் லறுத்துக் கவளங் கொளினே
மாநிறை வில்லதும் பன்னாட் காகும்
நூறுசெறு வாயினும் தமித்துப்புக் குணினே
வாய்புகு வதனினுங் கால்பெரிது கெடுக்கும்.
அறிவுடை வேந்த னெறியறிந்து கொளினே
கோடி யாத்து நாடுபெரிது நந்தும்
மெல்லியன் கிழவ னாகி வைகலும்
வரிசை யறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு
பரிவுதப வெடுக்கும் பிண்ட நச்சின்
யானை புக்க புலம்போலத்
தானு முண்ணா னுலகமுங் கெடுமே.

இது, வருவாய்க்கு வழி தேட அறியாமல் — முயற்சியும் எடுக்காமல், எதற்கெடுத்தாலும் வரி வரி என்று வறிதே பேசும் இன்றைய அரசியலாருக்கு ஒரு நல்ல பாடமாக அமைந்து அறவழி நடக்கச் செய்யுமென்று நம்புகிறோம்.

★

பலியாளர்கள்

(அரவொளி)

நாகரிகத்தின் கடைசி விளுடியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு எழுப்பப்பட்ட மாளிகைதான் அது. அதன் செல்வாக்கை, சடைநாயின்சிகைக் கற்றைபோல தங்கள் இலைகளைத் தொங்கவிட்டு நின்ற அங்குள்ள "குரோட்டன்ஸ்" செடிகள் ஒருவாறு விளம்பரப்படுத்தின. "அல்சேஷயன்" இல்லாவிடில் அநாகரீகமல்லவா! ஆகவே அதுவும் முன்னல் கட்டிக்கிடந்தது.

வழக்கம்போல் வரும் பிச்சைக்காரன்—பிச்சைக்கார உலகத்தின் வருங்காலப் பிரஜை அவன் மகன், இருவரும் பங்களாவின் வாசலிலே நின்றனர். எப்பொழுதோ சமுதாயத்தைச் செவிடாக்கிய அந்த ஈனக்குரலை இப்பொழுதும் வழக்கம் போல் எழுப்பினர்கள்-அம்மா, தாயே, எஜமானர்களே என்று.

அருகிலே நாய்க்குத் தன்னுடைய ரொட்டியைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்த இளம் வாரிசு — மாளிகைச் சொந்தக்காரரின் பையன் ஏறிட்டுப் பார்த்தான். பிச்சைக்காரப் பையன் அவனையும் அவனுடைய ரொட்டியையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான்.

இருவரும் சிரித்தனர்—இரண்டு தாமரை மொக்குகள் விரிவது போல இருந்தது அந்தச் சிரிப்பு! ஏற்றத்தாழ்வற்ற ஒரேவிதமான சிரிப்பு!! சமுதாயம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய சிரிப்பு!!

பிச்சைக்காரப் பையன் கையை நீட்டினன். "டேய்! டேய்! எனக்கும் கொஞ்சம் குடுக்கிறியா" என்றுன். மாளிகைப் பையன் ஒரு ரொட்டித் துண்டை நீட்டினன். உள்ளே ஓடினன் பிச்சைக்காரப் பையன். அவன் கையிலிருந்த ரொட்டியை அவசரமாகப் பிடுங்கினன்.

ரொட்டி தவறி நாயின் அருகில் விழுந்தது. நாய் ரொட்டிக்காகத் தாவிற்று. அதற்குள்ளாகப் பிச்சைக்காரப் பையன் ரொட்டியை எடுத்தான். ஏமாந்த நாய் சும்மா விடுமா! அதிலும் அல்சேஷயன்! அவனுடைய கழுத்திலிருந்து ஒரு வாய்ச் சதையைப் பிடுங்கித் தன ஆத்திரத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டது.

இரத்தம் பெருக்கெடுத்தோடிற்று. பிச்சைக்காரப் பையன் மூர்ச்சையானுன். இதைக்கண்ட பணக்காரப் பையன் தேம்பித் தேம்பி அழ ஆரம்பித்துவிட்டான். பணத்தின் கர்வமும் திமிரும் மீசை முளைப்பதுபோல ஒரு குறிப்பிட்ட பருவத்தில்தான வரும் போலும்! அதனுல்தான் பிச்சைக்காரப் பையனை நாய் கடித்தது கண்டு அழுவதோடு மட்டும் நிறுத்திக்கொள்ளாமல், அதை ஓங்கியும் அடித்தான். கோபத்திலே சிறு தாக்குதலையும் மனிதனுலேயே தாங்கமுடியாது! நாயால் தாங்க முடியுமா! தன்னுடைய சின்ன எஜமானின் கரத்தையும் கடித்து விட்டது. இவனும் வீறிட்டுக் கதறினுன்.

பரமசிவன் மேல் ஒரு அடி விழுந்ததும் உலக ஜீவராசிகள் அத்தனையிலும்அந்த அடியின் தாக்குதல் பட்டதாமே. அதுபோலத்தான் பையனின்அழுகுரல் கேட்டதும் மாளிகைச் சொந்தக்காரர், மனைவி, சுற்றம், ஆள், அம்பு அத்தனை பேரும் ஓடிவந்தனர்.

பிச்சைக்காரன் தன் மூர்ச்சையான மகனை இரத்தத் தடாகத்திலிருந்து தூக்கிக்கொண்டிருந்தான.

"ஏன் அழுகிருய்?" என்ற ஒரு முகக் குரலுடன் ஓடிவந்தவர்கள் கேட்டார்கள்.

கையிலிருந்து குருதி கொட்ட நாயைக் காண்பித்தான் சிறுவன்.

"என் மவனையும் நாய் கடிச்சிரிச்சய்யா—மயக்கமாயிட்டானய்யா—மயக்கமாயிட்டானய்யா — கொஞ்சம் தண்ணிகொண்டாங்கய்யா..." பிச்சைக்காரன் கத்தினுன்.

"ஏண்டா உள்ளே வந்தே பிச்சைக்கார நாயே! கழுத்தைப் பிடிச்சு வெளியே தள்ளுங்கடா" என்று கத்தினுர் மாளிகைக்காரர்.

பிச்சைக்காரன் வெளியே தள்ளப்பட்டான். பையனைத் தூக்கிக்கொண்டு மருத்துவ மனைக்கு வேக வேகமாக ஓடினுன்--பிள்ளைப் பாசம் பிச்சைக்காரனையும் உந்தித் தள்ளிற்று. ஏற்றத் தாழ்வு இருக்கக் கூடாதா! பிச்சைக்காரனுக்கும் பிரபுவிற்கும் பாசமும் பிறவும் ஒரே அளவுதானு அமையவேண்டும்!

"டிரைவர் காரை எடு--தம்பியை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோக வேண்டும்" மாளிகைக்காரர் கூறினுர்.

"டாக்டரை இங்கு வரச்சொல்லி 'போன்' செய்வோமே" என்ருள் மாளிகைக்காரரின் மனைவி.

பிச்சைக்காரன் மருத்துவ மனைக்குள் போனுன். கம்பவுண்டரிடம் தன் மகனைக் காட்டினுன். 'டாக்டர் அவசர கேஸ் பார்க்கக் காரிலே போயிருக்கார்—இப்ப வந்திடுவார் -வச்சிட்ரு' என்ருன் கம்பவுண்டர்.

பிச்சைக்காரன் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தான், டாக்டர் வருகிருராவென்று. "அரசாங்கப் பொது மருத்துவ மனை" என்று எழுதப்பட்ட பலகை அவன் கண்ணில் படாமலில்லை. யாரை யார் கேட்பது......

கழுத்தறுபட்ட பறவைபோலப் பையன் வலிதாங்காமல் துடியாய்த் துடித்துக்கொண்டிருந்தான். கண்கள் இறுக மூடிக்கிடந்தன. இரத்தமும் ஒழுகிக்கொண்டே இருந்தது. ஈனக்குரலில் முனகிக் கொண்டேயிருந்தான்.

கார் வந்து நின்றது. டாக்டர் இறங்கினுர், பிச்சைக்காரன் அவசர அவசரமாகப் பையனைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் டாக்டரிடம் காண்பித்தான். "அங்கே சொன்ஞர்கள்—அந்த நாய்தான் இவனையும் கடித்தது — அவனுக்குக் கையில்தான் கடித்தது—சரியாய் போய்விடும்" என்று சாவதானமாகப் பேசிக்கொண்டே டாக்டர் பையனின் கரத்தைப் பிடித்துப் பார்த்தார்.

பையன் திடீரெனக் கண்களைத் திறந்தான். மறுவினுடியே கண்கள் மூடிக்கொண்டன — நிரந்தரமாகத்தான்!

டாக்டர் உதட்டைப் பிதுக்கிக் கொண்டேபிச்சைக்காரனை நோக்கி "அவ்வளவுதானப்பா" என்ருர்.

"ஐயோ" என்ற பேரிரைச்சலுடன் மகன் மேலேயே விழுந்தான் பிச்சைக்காரன்.

நாயின் கடிக்குச் சிறுவனும், நாயினும் கேடான சமுதாயக் கடிக்குப் பெரியவனும் பலியானுர்கள்!

தற்பொழுதுகூட நேர்முக வகுப்புகளில் மட்டும் 700-க்கு மேற்பட்டவர்கள் இங்கிலீஷ் மொழிப் பயிற்சி பெறுகின்ற சென்னையின் மாபெருங் கல்வி அரங்கம்!

The School of English Learning

ஆங்கிலக் கல்வி நிலையம்

60, பிராட்வே, மண்ணடி, சென்னை-1.

KNOWLEDGE IS POWER

தமிழ்
எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்கள்
ஒரே வருடத்தில்

ஒய்வு நேரத்தைப் பயன்படுத்தி

அடிப்படையோடு இலக்கண ரீதியாக திருத்தமான முறையில்
இங்கிலீஷ் தபால் மூலம் கற்கலாம்

சேர்வதற்கு அச்சிட்ட மனுவைப் பெற்றுப் பூர்த்தி செய்து

24–12–58-ந் தேதி

வரை அனுப்பலாம்.

அச்சிடப்பட்ட பாட விளக்கங்கள்

25–12–58-ந் தேதி

முதற்கொண்டு தொடர்ந்து அனுப்பப்பட்டு, கற்கும் போது ஏற்படும் சந்தேகங்களுக்கு முறைப்படி அவ்வப்போது தெளிவுரைகள் வழங்கப்படும்.

*ஆங்கிலத்தில் கருத்துக்களை அமைத்துச் சொந்தமாக எழுதவும் பேசவும் கட்டுரைகள் வரையவும் கடிதப் போக்குவரத்துச் செய்யவும் முறையாக அடிப்படையோடு கற்பிக்கப்படும்—சிறந்த முறையில் இலக்கணப் பயிற்சி அளிக்கப்படும். "**தபால் மூலம் அனுப்பப்படும் பாடங்கள் ஒரு நீண்ட தொடர் நாவலைப் படிப்பது போன்று ஆர்வத்தை ஊட்டுவதாக இருக்கும்**" எனில் மிகைப்படுத்திச் சொல்வதாகாது.*

முக்கிய அறிவிப்பு:—

1. 16-வயதிற்கு மேற்பட்டவர்களே சேரத் தகுதியுடையவர்கள்.
2. ஆதாரபூர்வமான ஒப்பற்ற இலக்கணப்பயிற்சி அளிக்கப்படுவதால் ஓரளவு இங்கிலீஷ் தெரிந்தவர்களும் சேர்ந்து திருத்தமாகக் கற்றுத் தமக்குள்ள சந்தேகங்களைப் போக்கிக்கொள்ளலாம்.
3. இத்தபால் முறையில் படிக்க ஆண்களும் சேரலாம்; பெண்களும் சேரலாம்.

அச்சிட்ட மனுவையும் முழு விவரங்களையும், எட்டு நயே பைசே (8-புதிய காசுகள்) தபால்தலை அனுப்பிப் பெறுக.

ஓய்வு நேரத்தைப் பயன்படுத்தி நல்ல முறையில், உலக மொழியாம் ஆங்கிலத்தைக் கற்க முன்வருக.

4-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

தேபர் இந்தக்கிழமை, தெற்கே வந்தார் — கோபிச்செட்டிப்பாளையம் காங்கிரஸ் மாநாட்டில் கலந்து கொண்டார் — ஆனால், அவர் என்ன கருதுகிறார், திராவிடத்தைப்பற்றி? அமைச்சர்சரிதத்தை ஆதரவுக்கிழுத்து, ஆரியத்துக்கு முன்னரே திராவிடர் எனபோர் சிறந்து விளங்கினார்கள் எனகிறார்! தேபரோ, இந்தியா முழுதுக்கும் தாய்மொழி 'சம்ஸ்கிருதம'தான் எனகிறார்!!

உண்மையை ஒப்புக்கொண்டு; 'இருந்தாலும்......' என்கிற ரகத்தைச் சேர்த்தவர் கபீர்,

உண்மை எது என்றே சொல்ல விரும்பாது, தன் புகழையும் தன் மொழியையும் 'உயர்த்திடும்' ரகத்தவராகத் தெரிகிறார் தேபர்.

இரு இனம் உண்டு, எனினும் இரண்டும இப்போது கலந்துவிட்டது என்கிறார் அமைச்சர்! இல்லை இல்லை, எல்லாவற்றிற்கும் ஒரே தாய் சம்ஸ்கிருதம்தான், அது நாகரிகத்தை அளித்தது என்கிறார் காங்கிரசின் பெரிய தலைவர்!

வகையாக வாழ்ந்தோர், வாணிபம் நடாத்தியோர், தனி மொழி பெற்றோர், தழைத்து வாழ்ந்தோர், திராவிடர் என்கிறது சரிதம். அறிஞர்களும், ஆராய்ச்சியாளர்களும், உண்மையென்கின்றனர். கன்னடமும், தெலுங்கும், துளுவும், மலையாளமும், தமிழ் தந்த குழந்தைகள் என்பதிலே சந்தேகமில்லை — வடமொழியினை விட வாழ்ந்து வருகிற மொழி தமிழ், என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். ஆனல் தேபர் போன்றோரும், வடக்கே இருக்கின்றனர் தமிழினும் சிறந்தது வடமொழி எனும கருத்தோடு'!

அகமது அப்பாஸ் எனும் வடநாட்டு எழுத்தாளர் எழுதினரல்லவா, "தமிழ் என்ருல் என்ன? அது ஒரு மொழியா! அது எங்கே இருக்கிறது?" என்று கேட்கக்கூடிய பட்டதாரிகள்கூட வடக்கே இருக்கிறார்கள் என்று. அந்தளவுக்கு நம்மைப்பற்றி அறியாதவர்களும், நமது மொழியினை ஏதோ ஒனறு என்று எண்ணக்கூடியவர்களும், ஏராளம் வடக்கில். இன்னும் நமது திருவள்ளுவருக்கு 'ஸ்டாம்பில்' ஒரு தடவை கூட இடமளித்தனரில்லையே!

அறியாதவர்கள் ஒருபுறம்; அறிந்தவர்களோ, கபீரைப்போல இரண்டும் ஒன்ருகக்கலந்துவிட்டது என்கிறார்கள். ஆரியமும திராவிடமும் கலந்துவிட்டதாம்! இரண்டும் கலந்து, வேற்றுமைகளின்றி ஒன்ருக உளது எனின், பிரச்னைகளே இல்லை. கலக்காததாலும், உயர்வு தாழ்வு கற்பிப்பதாலும் தான் இன்னும் பிரிவினைகளும், பேதங்களும் இருந்துகொண்டுள்ளன. எனினும், கபீர்போன்ற கற்றறிந்தோர் எங்கே திராவிடமுள்ளது, எங்கே ஆரியம் இருக்கிறது இரண்டும் ஒன்ருகிவிட்டது என்கின்றனர்!!

கபீர், பேசவேண்டாத இடத்தில், இதனைப்போய்ப் பேசுகிறார். அவர்போல எங்கெங்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறதோ அந்த இடத்திலெல்லாம், இக்கருத்தை வலியுறுத்திக்கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்போர் பலர். இதனல் பலன் கிடைக்கிறதோ இல்லையோ, தங்களைப்பற்றியாவது தப்பெண்ணம் வளராமலிருந்தால் சரி என்பதே இவர்தம் கருத்தாகும்! அதனலேயே, "கலந்துவிட்டது" என்பதற்கு சான்றுகளையும் கதைகளையும் அளிக்கவும் முன்வருகிறார்கள்!!

கபீர் சொல்கிறார்—இந்து மதம் ஆரம்பித்த காலத்திலேயே சமரசம் தோன்றியதாம், அந்தச் சன்மார்க்கத்தாலேயே ஆரியமும் திராவிடமும் ஒன்ருகிவிட்டதாம். இதைச் சாதாரணமாகச் சொன்னல் நம்பமாட்டார்களென்று, புராணச் சான்றையும் தருகிறார், கபீர்! ஹுமாயூன்கபீர், இந்து மதப் புராணத்திலிருந்து எடுத்து அளிக்கிறார் விளக்கம்!!

"கிருஷ்ணபரமாத்மாவுடைய நிறம் கருப்பு! சிவபெருமானுடைய நிறமோ வெளுப்பு'—எனினும், இருவருக்கும் சம இடம்அளித்து, திராவிடஆரியக் கலப்பை வலியுறுத்துகிறது, இந்து மதம், இது தான், அதன் பெருமை."

எப்படி விளக்கம்! நிறைவேற்றுமையிருந்தும், இரண்டு கடவுள்களுக்கும் சம இடம் கொடுத்ததாம், இந்துமதவேதங்கள். இந்தச் சமரசப்பான்மையைக்காணீர், என்கிறார், கபீர்! வாய்ப்புக் கிடைத்தால், நிறவெறி தாண்டவமாடும் ஆப்பிரிக்காவுக்கும் கூடப்போய், இந்தத்தத்துவத்தை விளக்கினலும் விளக்குவார்!!

இரண்டும் கலந்துவிட்டது—புராண இதிகாச காலத்திலேயே இது ஏற்பட்டுவிட்டது என்று நிலைநாட்டுவதில் அவ்வளவு ஆசையும் ஆர்வமும், இன்றுள்ள பேதங்களை நீக்கி, மனித இனத்தின் மாண்பை வளர்க்கும் விதத்தில் பயன்பட்டால்! திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அதைத்தான் விரும்புகிறது.

ஆனல், ஆரியமாவது திராவிடமாவது, அது எங்கேஇருக்கிறது, கலந்துவிட்டதே என்பதன்மூலம், தி. மு. க வின் குரல் வலிமையை ஒடுக்கிவிட்டோம் என்று எண்ணுகிருர்கள். திராவிடநாடு கோரிக்கைக்குத் தக்க பதில் சொல்லிவிட்டோம் என்று எண்ணுகிருர்கள்.

இனப்பிரிவினை மட்டுமல்ல, நாம் திராவிடநாடு கேட்பதற்கு! அவ்வளவு அறியாதவர்களல்ல நாம்!! பொருளியல்— அரசியல் —வரலாறு இப்படி எத்தனையோ, காரணங்களுண்டு, அவைகளுக்குத் தக்கபதில் சொல்ல முடியாதபோது, இப்படி இரண்டும் கலந்துவிட்டது' என்றுஏதேதோ சொல்கின்றனர் — அதன் மூலம் பெரிய சாதனையையும் தடையையும் போட்டு விட்டோம் என்று எண்ணுகின்றனர்.

ஒரு விதத்தில் நாம் மகிழத்தான் வேண்டும்—இந்தப்பிரச்னை, இன்று, அலிகார் பல்கலைக்கழகக் கூடம் வரையில் செல்லவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு விட்டதே! ஒரு பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு இதைப்பற்றி, நினைத்ததாகக் கூடக் காட்டிக்கொண்டதில்லையே, கனம்கள்!!

★

குறுக்கு வழி

மின்சாரவிளக்கு இல்லையா?
—உடனே போடு!

நல்ல 'ரோடு' வேண்டுமா?
—குறித்துக்கொள்!

இவர்யார்? இந்த வட்டாரத்திலேயே செல்வாக்குள்ளவரா?
—என்ன 'லைசென்ஸ்' வேண்டும்? கேள்!!

கட்சிமாநாடு என்றால் இலட்சம் தருவாரா?
—சரி! உடனே ஒரு கையெழுத்து வாங்கி மெம்பராக்கு!!

*

வெள்ளையன் வெளியேறி, சுதந்திர தேவி அரியாசனத்திலமர்ந்த இந்தப் பத்தாண்டுகளில், ஆட்சியிலமர்ந்த காங்கிரஸ் தலைவர்கள், தேர்தலில் எப்படியாவது வெற்றி பெற வேண்டும் என்பதற்காகச் செய்திடும் தில்லுமுல்லுகளை, நாடு அறியும்.

தேர்தல் சமயத்திலே, உறக்கத்தினின்று விழித்தவர்கள்போல, திடீர்திடீரென ரோடுகள் போடுவர், அதிகாரிகளுக்கு உடனுக்குடன் உத்தரவுகள் பிறப்பிப்பர், ரோடுகள் அமையும், மின்சாரம் ஓடிவரும். காஞ்சித் தொகுதியில், கடந்த தேர்தலின்போது, கண்டறியாதனவெலாம் கண்டோம்.

எப்படியாவது, இந்திய உபகண்டம் சுதந்திரம் பெறவேண்டும்! — இது அந்த நாள் இலட்சியம்.

இந்த நாள் இலட்சியம், எப்படியாவது, ஒவ்வொரு தேர்தலிலும் வெற்றிக் கொடி நாட்டவேண்டும்!!

இதனால், என்னென்ன தந்திரங்களையும் சாதுர்யங்களையும் செய்யவேண்டுமோ, அவ்வளவையும் கடைப்பிடிக்கத் தவறுவதில்லை, காங்கிரஸ்காரர்கள். அதிகாரம் கையிலிருப்பதால் அதைக்கொண்டு, வலைவீசிடும் வேலையைச் செய்யக் கொஞ்சமும் தவறுவதில்லை.

கண்சாடை காட்டுவது! ஓடிஓடிச் சந்திப்பது! சலுகைகள் தருவது! பதவியாசையை ஊட்டுவது! இப்படிப் பலவித முறைகளையும் கையாளுவர்.

எதிர்க்கட்சிகளிடம் சரணாகதி அடைவதும், குபேரனென்றாலும் கொள்கையில்லாதவனை இகழ்ந்த காலம்போய் அவனைத் தலைமேல் தூக்கிவைத்துக்கொண்டு கொண்டாடுவதும், மிட்டாதார்களையும் குட்டி ஜமீன்தார்களையும் வட்டமிட்டு வளைப்பதும், காசுதருகிறவன் யாராயிருந்தாலும் கையைக் காட்டி அழைப்பதும், இன்றைய காங்கிரஸ் தலைவர்களின் 'ராஜ தந்திரமாகி'விட்டது.

"செச்சே! இதுவா, காங்கிரஸ்? இதுவா ஜனநாயகம்? அதிகாரத்தை ஓட்டு வேட்டைக்குச் செலவிடலாமா! தேர்தலுக்காக மானத்தை இழக்கலாமா!!' என்று எந்தப பெரிய தலைவர்களும், மாநிலத் தலைவர்களைக் கண்டிப்பதில்லை. மாறாக, கெட்டிக்காரர்! சாமர்த்தியசாலி! அடடா, ஏதோ செய்து எப்படியோ காங்கிரசுக்குப் பலத்த மெஜாரிடி ஏற்படச் செய்துவிட்டார்!! எனப் பாராட்டுகின்றனர்.

பொதுத்தேர்தல்களில் வெற்றி பெற்றுவிட காமராஜர் கையாளும் முறைகளை நாடு அறியும்! பெரியாரின் காலடி தொழுவார்— எஸ். எஸ். இராமசாமியை இழுப்பார்— எதிர்க்கட்சியிலிருந்துவிலகு, 'டிக்கட்' தருவேன் என்பார். இப்படி, மனிதனின் சுயநல ஆசைகளையெல்லாம் தூண்டிவிட்டு, அதிகாரமூலம் அவைகளையெல்லாம் கிடைக்கச் செய்வேன் எனும் ஆசையினைத் தூண்டி, 'எப்படியாவது வெற்றி பெறப் பார்ப்பார்!! நெடும்பலமா? சரி, பழையக் கோட்டையா? ஆகா. திராவிடகழகம்? இருந்தாலென்ன. பணம் கிடைக்குமா? பிறகென்ன? இதுவே அவரது தேர்தல் கொள்கைகளாகும். எப்படியோ, வெற்றி பெற்று விட வேண்டும் — இதுதான் அவரது இலட்சியம்!!

நல்லோர் கண்டிப்பர்; ஆனால், இன்று காமராஜருடைய போக்கு, அவருடைய தலைவர்களால், 'ராஜ தந்திரம்' என்று புகழப்படுகிறது.

"ராஜதந்திரம் காட்டிட முனைந்தால், மூக்கை அறுத்துவிடுவார்கள் என் நாட்டு மக்கள்"

"அதிகாரத்தை உபயோகித்து பலம் பெற முயற்சித்தால். குப்புறக் கவிழ்த்துவிடுவார்கள். சற்றும், யோசிக்க மாட்டார்கள்"

"கொள்கையைச் சொல்லு! —என்பார்களே ஒழிய, கோணல் வழியையும், குறுக்கு வழியில் பலம் தேடும் வித்தையையும் கொஞ்சமும் அனுமதிக்க மாட்டார்கள்"

என்கிறார், பிரபல அமெரிக்க வழக்கறிஞரான லிப்மாக்! சென்னைக்கு வந்துள்ள அவர் டிசம்பர் 5ந் தேதி காமன்வெல்த் பார்லிமெண்டரி சங்கச் சார்பில் பேசுகையில், இவ்விதம் வெளியிட்டுள்ளார்!!

"கடந்த தேர்தலின்போது, ஆளும் குடியரசுக் கட்சியின் பிரதிநிதிகளைக் குப்புறவிழச் செய்தார்கள் அமெரிக்க மக்கள்! ஏன் தெரியுமா? குடியரசுத் தலைவரும், துணைத்தலைவரும், ஆளும்கட்சிக்கு மக்களின் ஆதரவைத் திரட்டிட முயற்சித்தார்கள். புரிந்துகொண்ட மக்கள், கவிழ்த்துவிட்டார்கள்."

"இப்படி, குறுக்குவழியில் ஓட்டுப்பெற முயன்றால், யாராயிருந்தாலும், எவ்வளவு பெரியவராயிருந்தாலும் அமெரிக்க மக்கள் அனுமதிக்கமாட்டார்கள். 1918ல் உட்ரோவில்சன் இப்படித்தான், பார்லிமெண்டில் தன் கட்சிக்காரர்கள் அதிகமாக இருந்தால் தனக்குத் தொல்லை வராது என்று எண்ணி, முயற்சித்தார். மக்கள் அவர் நிறுத்திய ஆட்களையெல்லாம் தோற்கடித்தனர்!!"

ஆட்சியிலிருப்போரின் நினைப்பு என்னவென்பதை, அறிந்து

கொள்ளுமளவுக்கு, அமெரிக்க மக்களிடையிலே அரசியல் விழிப்பு இருக்கிறது.

ஆள்வோரின் 'சுயநலத்தை' அனுமதிப்பதால் ஏற்படும் ஆபத்தினை அறியும் சக்தியும், அமெரிக்க மக்களுக்கு அதிகமாக இருக்கிறது.

எனவே, கவிழ்த்துவிடுகிறார்கள் —எவ்வளவு பெரியவராக இருந்தாலும், கவலைப்படுவதில்லை — ஜனநாயக நெறியினை மீறுகிறார் என்கிற சாடை தெரிந்தால் போதும், தோற்கடித்துக்காட்டிப் புத்தி புகட்டுகிறார்கள்.

இந்தச் சூழ்நிலை மலரும்போதுதான், உண்மையான ஜனநாயகம் ஏற்படும்! அப்போதுதான் சுயநலம் ஒழிந்து, மக்களுக்காக, மக்கள் பிரதிநிதிகளால், நடைபெறும் மக்களாட்சி ஏற்படும்!!

இந்த விழிப்பு, அமெரிக்காவில் அதிகம் இருக்கிறது என்கிறார் லிம்பாக். பெருமையோடு சொல்லிக் கொள்கிறார்.

'ஜனநாயகம்' என்பதையே இப்போதுதான், சந்திக்கிறார்கள் இந்திய உபகண்டத்து மக்கள்! அவர்கள்தம் ஏழ்மையும், ஆண்டானுக்கு அடிமைப்படும் குணமும், வல்லான் காலில் விழும் சூழ்நிலையை மாற்றியமைக்க முடியவில்லை. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, வேட்டையாடாமல், ஒழுங்கையும் உண்மையான ஜனநாயகப் பாங்கையும் உருவாக்கிக் காட்டவேண்டிய பொறுப்பு, மக்கள் தலைவர்களிடம் தான் உள்ளது. குறிப்பாக, ஆளும் கட்சியிடம்தான் அதிகம் இருக்கிறது.

ஆனால் என்ன நடக்கிறது இங்கே? தேர்தல்களில் 'ஜனநாயகத்தின்' அடிப்பீடமே ஊழல்களைக் கொண்டு நிறுவப்படுகிறது—அப்படியும் மீறி எதிர்க்கட்சிகள் வெற்றிபெற்றால் அவர்களது தொகுதிகள் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன — அடுத்த தடவை எப்படியாவது வராமற் செய்யவேண்டும் எனகிற எண்ணமே தலைதூக்குகிறது — எங்கெங்கு ஓட்டுகளைப் பெறமுடியுமோ, அங்கெல்லாம் வேண்டியதைச் செய் என்று முயற்சிக்கிறார்கள் — பலத்த மெஜாரிடி இருப்பதால், நல்லது சொன்னாலும், எதிர்க்கட்சியினர் சொல்லினரென்றால், அதை ஏற்க மறுக்கிறார்கள் — எல்லாவற்றையும்விட ஆச்சரியம், அப்படி ஏற்க மறுப்பதற்குரிய காரணத்தையும் அவர்கள் பகிரங்கமாகச் சொல்லத் தவறுவதில்லை! 'சென்னை'க்குப் பதில் 'தமிழ் நாடு' என்று பெயரிடு என்று எல்லா எதிர்க்கட்சிகளும் கேட்டன—அமைச்சர் ஒருவர் சொன்னாரல்லவா, இந்த எதிர்க்கட்சிகள் சொன்னதால் தான், நாங்கள் பெயர் மாற்ற வில்லை என்று!!

அதிகாரம், ஒரு போதைப் பொருள்; ஆனால் போதை எப்போதுமே நெடுநேரம் நீடிக்காது. மக்கள் ஒருசமயம் இல்லாவிடினும் இன்னொரு சமயம் விழித்துக் கொள்ளாமற் போகார். என்றாலும், விழிப்பில்லாத மக்கள் மத்தியில், யார் நீதியை உருவாக்குகிறார்களோ அவர்கள்தான் உத்தமர்கள்! ஆனால் உத்தமனாக இருந்தால் ஊராள முடியுமோ என்பார் காமராஜர்? என்ன செய்வது? இந்திய உபகண்டத்து அரசியலில், இன்றைய தினம் சுயநலக்கொடி தானே பறக்கிறது!

★

குறைந்த விலையில்! சிறந்த முறையில்!!

"திராவிட நாடு"

பொங்கல் மலர்

சி. என். ஏ. தரும் கருத்துப் படையல்கள்.

வண்ண முகப்புடன், எண்ணத் தொகுப்புகளுடன்

ஜனவரி 14-ந் தேதி எங்கும் கிடைக்கும்

விலை 8 அணாதான்!!

★